

У НОМЕРІ — рецепти
найсмачніших пасок!

с. 14 »

ЦІКАВА Газета

на вихідні

30 березня 2018 року №13 (17) Ціна 4 грн

● БОЛЮЧА ТЕМА

Щороку в нашій державі 50–60 хлопчиків і близько 20 дівчаток до 12-літнього віку накладають на себе руки.

«Чого ж тобі, синку, світ став не милим?»

Щороку добровільно йдуть із життя понад дві сотні наших краян. Серед них є і діти. От і нещодавно на Волині менш як за два тижні втратили двох хлопців-підлітків із благополучних сімей. Чому вони лізуть у зашморг? Як запобігти цій страшній біді?

Оксана КРАВЧЕНКО

САМОГУБСТВО У... 5 РОКІВ ВІД РОДУ

Сьогодні в усьому світі людей хвилює тема дитячих суїцидів. В Україні за останні 30 літ таких випадків побільшало у 30 разів, статистика інших країн теж невтішна. Самогубцями стають навіть малюки, які ще не доросли до нещасливого кохання чи внутрішніх конфліктів. Вітчизняні дані, зокрема Національної медичної академії післядипломної освіти імені П. Л. Шупика, свідчать: щороку в нашій державі 50–60 хлопчиків і близько 20

дівчаток до 12-літнього віку накладають на себе руки.

Ось шість випадків лише за один рік. У Миколаївській області третьокласник повісився на спортивному канаті після того, як посварився з батьками через прибирання кімнати. Із такої ж причини трішки молодша дівчинка з Білоцерківського району Київщини обрала смерть у зашморгу зі скакалки. На Закарпатті 9-літній хлопчик, що займався футболом, пішов із життя через несправедливу оцінку. У Сумській області після конфліктів із ровесниками наклав на себе руки 10-річний школяр, а в Рівненській та

Одеській — з таких же причин 12-літні учні.

Жахливість ситуації в тому, що смерть у цьому віці для дітей — це гра, розуміння її остаточності приходить пізніше. Нинішнє покоління, що росте у віртуальному світі, не «вилазить» із комп'ютерних ігор,

Жахливість ситуації в тому, що смерть у цьому віці для дітей — це гра, розуміння її остаточності приходить пізніше.

особливо відірване від реальності. Ображена дитина уявляє, як усі будуть плакати, як каятимуться батьки, а далі, думає, знову буде щасливе життя. Вона не в змозі усвідомити, що піде безповоротно.

Закінчення на с. 5 »

● НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

«Льош, у мене нема ноги! Ти це розумієш?»

Вінничанка Ольга Бенда (на фото), яка втратила кінцівку під час обстрілу в АТО, вийшла заміж за солдата, з котрим познайомилася на фронті, повернулася на військову службу і нещодавно була названа найчарівнішою жінкою Збройних сил України

Василь КІТ

«КОЛИ ПРОСИЛА В ХЛОПЦІВ: «ДАЙТЕ ВОДИ», ТО ВОНИ МЕНЕ ПОЇЛИ ІЗ ФЛЯГИ — І ВІДВОДИЛИ ОЧІ...»

Усе в її житті змінили слова колишнього чоловіка: «Якщо принесуть повістку з військкомату, скажи, що я давно тут не живу, що мене тут немає».

— Ох, як мене це розізлило! Вирішила: якщо чоловік не може захистити нашого сина, а Дмитрику було лише півтора року, то це зроблю я сама! Бо хочу, щоб він жив у європейській країні, а не під Путіним. Тим паче, що завжди чомусь уявляла себе у формі, хоча в родині нікого з військових не було, — розповідає Ольга.

Вона розлучилася з чоловіком, підписала контракт зі Збройними силами України. А після кількомісячного навчання у серпні 2016-го прибула у зону АТО — в Авдіївку. Була там кухарем — у мирному житті деякий час працювала в піцерії, хоча за освітою — оператор поштового зв'язку.

— Я мала тільки 23

роки, а хлопці мене вже називали «мамою». Щодня треба було нагодувати близько 70 бійців. Дуже старалася, особливо солдатам подобався мій плов. Чи боялась? Так, спочатку серце стискалося від вибухів та пострілів, але вже за

Я мала тільки 23 роки, а хлопці мене вже називали «мамою».

місяць до цього звикла. Найважче далася розлука із сином — Дімку взялася доглядати моя мама, яка, до речі, виховала семеро дітей — я найстарша...

А ще на фронті Ольга познайомилася з молодим гранатометником Олексієм Бендою. Спочатку чомусь червоніли, стрічаючи одне одного, а потім їхня дружба переросла у щось більше. Почали зустрічатись. І тут настав чорний день 14 травня 2016 року.

Закінчення на с. 11 »

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

На Полтавщині — «язиката варта», у Лондоні — «старики-розбійники», а в Кемерово: «Передай мамі, що я її любила»...

Найрезонансніші події в житті країни та світу очима наших журналістів

photo: sife.in.ua

Путіну не зрозуміти цей невимовний біль...

Діти згоріли у кінозалі, де їх зачинили вчителі та батьки

У пожежі в торгово-розважальному центрі «Зимова вишня» у російському місті Кемерово загинуло 64 особи, серед них — 41 дитина

У момент загорання (ймовірно, через несправну електрику) у приміщенні перебувало більше тисячі осіб. Саме тривав кіносеанс, на який педагоги та батьки організовано привезли школярів із сусіднього села Трещевське. Дорослі не захотіли дивитись кіно і пішли гуляти, а щоб діти не розбіглись, попросили їх зачинити в залі. Пожежна сигналізація не спрацювала, у ній не було води.

— Передай мамі, що я її любила. Передай

усім, що я її любила, — ЗМІ сколихнули слова прощання по телефону 12-річної Вікторії Зіпуні, заблокованої у палаючій будівлі, якій не вдалося врятуватись...

Однак 25 березня, коли сталася трагедія, більшість російських засобів масової інформації проігнорували трагедію. Про неї заговорили лише наступного дня, коли в Кемерово люди почали виходити на стихійні мітинги.

Згодом у місто приїхав президент Володимир Путін. Але замість співчуття він прорік цинічне: «Ми говоримо про демографію і втрачаємо стільки людей через халатність». Для нього навіть громадяни своєї країни — усього лиш «демографія»...

● ПРЯМА МОВА

Володимир В'ЯТРОВИЧ, директор Українського інституту національної пам'яті, прокоментував пропозицію міністра закордонних справ Павла Клімкіна обговорити впровадження в Україні латиниці поруч із кириличним алфавітом:

«Кирилиця — це фундаментальний елемент нашої тисячолітньої культури та ідентичності. Відмова від неї зробить нас слабшими, бо розчинить нашу унікальність.»

Патрульних у спідницях усі бояться

У селі Лучки Кобеляцького району на Полтавщині 13 жінок створили свій батальйон та патрулюють населений пункт

А все через те, що поліцейських не вистачає. Так пильнувати вирішили після того, як в обійстях селян покрали корів. Повз жіночу варту не прошмигне навіть миша. Вони зупиняють усі підозрілі машини і цікавляться, з якою метою ті прибули. «Язикати — чути на все село, як чергують», — охарактеризував охорону один із місцевих чоловіків. Але ефективні: нічні крадіжки у населеному пункті припинились! У планах активісток — до кінця року запровадити в Лучках ще й систему відеоспостереження.

Не вистачало пенсії — і дідугани організували «пограбування століття»

У Лондоні поліція схопила останнього члена банди, яка у 2015 році пограбувала сховище у столичному ювелірному кварталі Хаттон-Гарден. Тоді злодії вкрали коштовностей на 20 мільйонів доларів. Цей злочин став найбільшим пограбуванням в Англії усіх часів

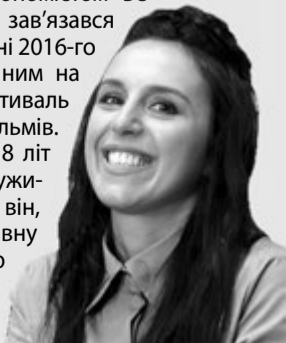
У цій історії лондонська поліція спочатку проявила себе із вкрай негативного боку. Стражі порядку прореагували на сигнал охоронної системи аж через 4 дні після злочину! Виправдовувались тим, що... був Великдень. Але потім присоромлені поліцейські виправились і схопили 6 учасників пограбування, яких уже засудили на 6–7 років в'язниці. На волі до останнього моменту залишався лише один. Правоохоронці вийшли на нього завдяки прослуховуванню телефона. Злодій проговорився, що частину «трофеїв» (власникам повернути лише третину!) хоче вкласти у пенсію. Справа в тому, що більшість членів банди — пенсіонери віком від 60 до 80 років. Вік бандітів, до речі, став ще одним шоком для добropорядних британців, їх називали «дідуганами-розбійниками».

Джамала народила первістка

Відома співачка одразу повідомила ім'я синопка

«Наш маленький принц Емір-Рахман Сеїт-Бекір огли Сулейманов. 27.03.2018», — написала артистка на своїй сторінці у соціальній мережі.

Про вагітність Джамали стало відомо у листопаді 2017 року, коли вже не було можливості приховувати кругленький живіт. А роман із майбутнім чоловіком, економістом Бекіром Сулеймановим, зав'язався рік перед тим: у вересні 2016-го Джамала прийшла з ним на Манхеттенський фестиваль короткометражних фільмів. Бекір Сулейманов на 8 літ молодший за свою дружину, відомо також, що він, як і Джамала, має активну громадянську позицію і підтримує кримських татар.

Мати поляка, який спалив тризуб, виправила помилку сина

Вона приїхала в Україну і за власні кошти замовила у тернопільських майстрів новий символ

Нагадаємо, що син цієї жінки в одному із закладів Тернополя зняв зі стіни та вкинув у вогонь каміна стилізоване зображення українського герба. Це зняли відеокамери, встановлені у закладі. Тож жінка спеціально приїхала в Україну, щоб висловити жаль за необдуманий вчинок сина-студента, який учився в Тернополі, та повісити державний символ на місце (на фото). Вона зазначила, що герб як для поляків, так і для українців має велике значення і що між нашими народами має бути дружба. Полька також наголосила, що її син шкодує про свій вчинок і, оскільки сам не може виправити помилку (його депортували і заборонили повертатись), то попросив про це її.

Відмовитись від ID-карток з релігійних переконань не можна

Таким є рішення Касаційного адміністративного суду Верховного Суду

Колегія суддів відмовила у задоволенні позову жительки міста Коростень Житомирської області, яка вимагала, щоби через релігійні переконання їй виготовили паспорт у формі книжечки, а не

у вигляді картки посвідчення особи (ID-картки). Суд розглянув цю справу як зразкову, відтак його рішення є обов'язковим до виконання у всіх аналогічних судових суперечках. Нагадаємо, що 21 березня Кабінет Міністрів України заборонив оформляти паспорти громадян України у формі книжечки.

● ЗНАЙ НАШИХ!

Фото Олександра ПІЛЮКА.

Сусідки Івана Гарвата відчують себе парижанками.

Якби Шацьк був Парижем, його б прикрашала вежа Гарвата

31 березня 1889 року відбулося офіційне відкриття Ейфелевої вежі — споруди, що стала символом Франції й однією із найупізнаваніших пам'яток світу

Леонід ОЛІЙНИК

Якщо вірити теорії існування паралельних всесвітів, то цілком можна припустити, що в одному із них Шацьк, розташований на берегах мальовничих озер Волині, — не маленьке селище, а велика європейська столиця, яку у всьому світі знають як центр моди й асоціюють з ароматом унікальних тютюшніх пончиків, а ще неймовірно елегантною вежею, котру свого часу сконструював український інженер Іван Гарват. Цей шедевр архітектури намагаються відтворити у різних куточках планети. Зокрема, у невеличкому містечку Парижі, яке відоме лише тим, що крізь нього протікає велика річка Сена, а місцеві господині печуть дуже смачні круасани, живе пенсіонер, який змайстрував уже третю вежу Гарвата.

...На жаль чи на щастя, у нашій реальності все навпаки. У травні 1889 року в столиці Франції відкрилася всесвітня виставка, центральним елементом якої стала металева шпильаста конструкція, яку її творець, Густав Ейфель, назвав «300-метровою вежею». Споруду звели до сторіччя Французької революції, і вона мала символізувати велич республіки. Будівництво тривало два роки. На той час це був рекордно короткий термін для робіт такого

масштабу, адже вежа складалася із 12 тисяч металевих деталей, що з'єднувалися 2,5 мільйонами заклепок. Після виставки нинішній символ Парижа мали б демонтувати, але Ейфель прилаштував на ньому радіоантени, й це рішення скасували. Щоправда, французька інтелігенція

Цікаво, що одним із критиків Ейфелевої вежі був письменник Гі де Мопассан, який регулярно заходив пообідати у ресторан «Жуль Верн», що містився на другому ярусі вежі.

ще довго вимагала забрати це «неподобство» із центру столиці. Цікаво, що одним із критиків Ейфелевої вежі був письменник Гі де Мопассан, який регулярно заходив пообідати у ресторан «Жуль Верн», що містився на другому ярусі вежі. Коли його попросили пояснити такий пара-

Конструкція Ейфелевої вежі важить 7 300 тонн, ширина основи — 125 метрів, висота (з антеною) — 324 метри.

докс, він відповів: «Тільки із цього місця в Парижі я її не бачу».

Негативні відгуки лунали й на адресу шацького пенсіонера Івана Гарвата, який біля хати спорудив триметрову копію Ейфелевої вежі у 2014 році. Деякі люди казали: «Дурний, не має до чого взятися». Тоді він шукав для свого виробу матеріал по всій окрузі, використав 150 метрів дроту й трохи менше кутників. А от коли з'явилися охочі купити цю модель у шачанина, то сусіди почали нарікати, що вулиця втратила свій шарм. Отож чоловік не зупинився на досягнутому — у 2016-му з'явилася цього разу семиметрова конструкція.

Ліва частина українських пенсіонерів паризьку «Залізну леді» бачили лише на картинках і по телевізору, бо на відміну від західних європейців вони не можуть дозволити собі відпочивати на «заслуженому відпочинку», а тим паче подорожувати світом. Утім, тяга до прекрасного змушує декого, витрачаючи мізерну пенсію і дорожочинний час, відтворювати шедеври світової культури на своєму городі. Що і зробив своїми золотими руками талановитий поліщук Іван Гарват.

Переглянути фільм про те, як у Шацьку на Волині зводилася Ейфелева вежа, можна на нашому сайті — volyn.com.ua.

● ТЕМА № 1

Не «промайданьмо» України!

Упродовж кількох десятиліть наша держава пережила три переможні Революції — Революцію на Граніті, Помаранчеву та Революцію гідності. Завдяки їм було досягнуто подвійної мети: не лише уневажено кремлівські сценарії переведення України на російську орбіту, а й відкрито перспективи цивілізованого, європейського розвитку країни. Відтак народ мав засвідчити, що він гідний своєї державності

Що маємо натомість? Здобутки наших майданних перемог щоразу розтринькуються — і то не лише властью імущими. На зміну натхненним Майданам, що були породжені неповторним народним поривом, прийшли не завжди зрозумілі акції, сплановані й учинені не дуже прозорими й не дуже вартими довіри політичними центрами. І кожного разу бачимо намагання організувати черговий протестний «майдан», кожного разу ватажки прагнуть підняти народ на повстання, проте не дають собі труда роз'яснити, хто візьме владу після падіння нинішньої, а головне — під яку програму цю нову владу буде використано. Руїницькі тенденції, вочевидь, переважають над тенденціями будівничими.

Проте нинішня Україна — це не острівна Запорозька Січ XVII–XVIII віків, а велика держава XXI століття в центрі Європи. Майдани реалізували право народу не допустити злочинних сценаріїв, але через майдани не можна стабільно керувати державою! Вони не є інструментами демократії — лише свідченням, що демократичний розвиток у державі пробуксовує. Народ, який знає ціну власній державності, має так налагодити життя в суспільстві, щоб майдани стали непотрібними і були замінені добре організованими референдумами.

Боляче спостерігати, як девальгується сама назва «Майдан», освячена жертвою Небесної сотні. Зловживання цією назвою творить бляклі іменні «майдани», а головне — живить героїчний пафос безладдя. Тому щораз помітнішими стають «месники» в балаклавах, які буцімто покликані «навести лад», проте натомість трощать шибки й двері в судах і банках, можуть кинути таку-сяку гранату, але передусім сіють довкола вірус насильства. Як наслідок — шириться дух руїництва й охлократії. Чи ж дивно, що на цьому тлі вже з'явилися заклики до військового перевороту?

Звичайно, киплять пристрастями наші рідні українські уми і серця. Але чи так уже важко відгадати, що бензину в це багаття щедро підливає Росія? Чому ми як народ спроможні були не допустити успішного втілення геополітичних сценаріїв Кремля знову поневолити Україну, проте, схоже, виявляємося безсилим перед руїницьким сценарієм розвалу країни зсередини, який обертається роздержавленням української Держави й нахабним гвалтуванням її, неповнолітньої?

Зберігати державу і сприяти її розбудові — наша головна мета. Не допустити стихійної чи й інспірованої гіперанархії — наше з вами громадянське завдання. Проте передусім слід замислитись над тим, у чому лежить коріння проблеми. На нашу думку, причиною такої героїзації руїни є, звичайно ж, критично низька політична культура суспільства та його схилена історична

пам'ять. Дається взнаки засилля шукачів дешевої слави й авантюристів. Проте чи не найважливішими причинами є відсутність або нерозвиненість самоврядування, неможливість для людини чи групи людей вирішувати свої проблеми у звичному законному порядку, параліч законності взагалі. В таких умовах громада деградує до натовпу (або ж ніколи так і не виростає над рівнем натовпу) і стає неспроможною до продуманої раціональної дії. А за умов економічної скрути й суспільної дезорганізації та депресії лише вибуховий бунт здається виходом із безвиході. На цьому й паразитують далекоглядні ненависники України, одверті й приховані.

Тут є що сказати і соціологам, і психологам, і публіцистам. Про це треба говорити не лише із владою, а й із суспільством, з різними його верствами. З великими тисячами тих, хто називає себе активістами. Із чотирмастами злишком народними депутатами. З десятками й десятками тисяч депутатів різних рівнів, мерів міст, голів селищ. Це ж та величезна армія, яка й має забезпечити структуру самоврядування. І має відповідати за неї.

Тому ми й ініціюємо розмову про

Народ, який знає ціну власній державності, має так налагодити життя в суспільстві, щоб майдани стали непотрібними і були замінені добре організованими референдумами.

цю суспільну проблему, про колективну й індивідуальну відповідальність тих, кого обрано чи поставлено «кербудами» низових структур громадянського самоврядування. Про культивування їхньої ролі й відповідальності, про процедуру постійного екзамнування їх конкретною громадою. Про відповідальність низових народних ватажків, яким, перш ніж оголошувати «похід на Київ», варто було б навчитися грамотної державницької роботи та вміння облаштувати життя у своєму малому довіллі. Адже проблеми «вгорі» — це лише екстракт того безладу, з яким ми миримось «вниз».

Всі ці зболені міркування не є нашим запереченням права суспільства на громадянський протест — вони є лише запереченням його права на громадянську глупоту. Не є вони й ознакою нашої сліпоты, бо ми бачимо й «острівки» позитивних здобутків. Занепадництво і тотальна зневіра не є нашою позицією. Адже країна поволі виходить із тоталітарної травми й набуває нових ознак. Але в тому-то й річ, що всі ці позитивні тенденції можуть занепасти, якщо їх не висвітлювати та не пропагувати і якщо гору візьмуть руїницькі інстинкти, вправно маніпульовані нашими недругами. Щирість намірів багатьох протестувальників не є гарантією правильності їхніх дій. Недарма ж народ за примітив, що часом добрими намірами дорога до пекла встелена.

Звідси й наша остога: не «промайданьмо» України! Будьмо обачні й не впишімо себе в історію руйначачи української державності!

Учасники Ініціативної групи «Першого грудня».

РЕКЛАМА

ПРОДАЖ • ГАРАНТІЯ • СЕРВІС • ДОСТАВКА

- міні-трактори
- сільгосптехніка
- запчастини (магазин)
- доїльні апарати

www.minitraktor.ukr
 м. Луцьк, вул. Глушець, 55А
 тел.: (0332) 24-20-04,
 068-989-44-92, 066-150-89-10,
 068-005-44-46 (магазин запчастин)

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Далай-лама: «Є єдина справжня релігія — це добре серце»

Сьогодні пропонуємо вам розповідь про людину, для буддистів — людину Бога, яку вважають однією з найвизначніших на нашій планеті. Недарма ж Верховного вчителя-монаха іменують «Його Святість»

Наталка МУРАХЕВИЧ

Далай-лама — з XIV століття духовний лідер тибетського народу, а з XVII віку і до 1959 року — ще і цар, правитель Тибету. Після завоювання Китаєм цієї провінції у 1959 році нинішній, 14-й Далай-лама, змушений був виїхати в Індію, в місто Дхарамсала, де заявив, що відмовляється від титулу правителя. І хоча виступає за розширену автономію Тибету в складі Китаю, керівництво КНР побоюється, що саме він може очолити боротьбу за незалежність провінції, тому наполягає на контрольованому призначенні Далай-лам у майбутньому.

Тибетці ж вірять, що їхній духовний наставник перероджується в різних особистостей, зберігаючи мудрість століть.

Коли Далай-лама помирає, монахи віднаходять дитину, в яку вселилася його душа. Складна процедура впізнання передувє визнанню віднайденого хлопчика новим духовним лідером, опісля ж його чекає довгий та досконалий вишкіл.

При цьому реінкарнація не означає переродження однієї і тієї ж людини. Таким чином зберігається не особистість, а продовжується її «справа».

Нинішній Далай-лама, 82-річний Тенцзін Г'яцо, був віднайдений монахами у сім'ї селян у 2-літньому віці.

Через низку політичних при-

чин (серед яких і та, що китайський уряд хоче «призначати» нового Далай-ламу) саме він ризикує стати останнім Далай-ламою.

У відповідь на заяви уряду Китаю про взяття під контроль реінкарнації та «призначення» наступних Далай-лам, нинішній заявив, що або не народжуватиметься більше, або відродиться в тілі іншої людини ще за життя свого теперішнього фізичного тіла (в Тибеті уже були випадки вибору ламами своєї майбутньої інкарнації ще за життя). «Важливість реінкарнації в тому, щоб продовжити те, чого не встиг завершити у попередньому житті. Якщо я помру тоді, коли ми все ще будемо біженцями — моя реінкарнація відбудеться за межами Тибету. Це буде людина, яка продовжить мою справу», — каже Далай-лама.

Він пережив немало випробувань під час вторгнення військ Китаю на територію Тибету і мріє створити в своїй країні зону миру та ненасилля, гармонії людини і природи. У 1989 році удостоєний Нобелівської премії миру.

Його послідовники — ті, хто зрозумів, що в житті нема нічого важливішого за мир та спокій у душі.

ВДУМАЙМОСЯ В ЙОГО МУДРІ СЛОВА:

● Щоранку, прокинувшись, розпочинай новий день із дум-

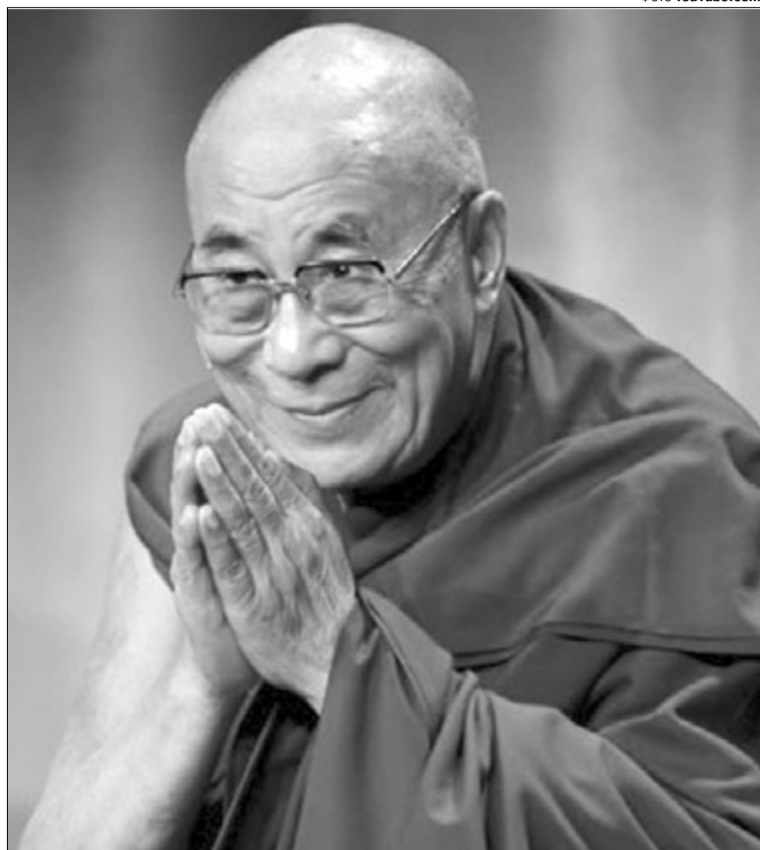

Foto YouTube.com.

«Будьте добрими завжди, коли це можливо. А це можливо завжди».

ки: «Сьогодні мені пощастило — я прокинувся. Я живий, у мене є це дороге людське життя і я не повинен витратити його на дурниці».

● Люди створені для того, щоб їх любили, а речі — щоб ними користувалися. Світом опанував хаос тому, що в ньому все навпаки.

● Пам'ятайте, що не завжди те, чого ви хочете, потрібне вам насправді.

● Будьте добрими завжди, коли це можливо. А це можливо завжди.

● Процвітання — результат дій, а не молитов.

● Якщо Бог хоче зробити тебе щасливим — він веде тебе найважчим шляхом, бо легких доріг до щастя не існує.

● Зверхність ніколи не виправдана. Вона є наслідком низької самооцінки чи тимчасових досягнень.

● Тема співчуття та співпереживання не має стосунку до релігії. Це загальнолюдське, єдина умова виживання людської раси.

● Якщо можеш допомогти — допоможи. Не можеш допомогти — хоча б не перешкоджай.

● Я не святкую дня народження. Для мене цей день нічим не відрізняється від інших. Адаже у вас щодня — день народження. Ви прокидаєтеся зранку, навколо все свіже й нове, і головне — щоб цей день приніс вам щось важливе.

● Мета нашого життя — стати щасливими.

● Зберігаючи позитивне ставлення до життя, можна бути щасливим навіть у найнесприятливіших умовах.

● Наші вороги забезпечують нам гарну можливість практикувати терпіння, стійкість та співчуття.

● Я вважаю, що єдина справжня релігія — це добре серце.

● Великі зміни починаються з окремих людей. Основоположними для миру в світі є спокій та мир у серці кожної людини. Кожен із нас робить свій внесок у це.

● Ми маємо володіти технологіями, а не ставати їхніми рабами.

● Кожен із нас відповідальний за все людство. У цьому полягає моя проста релігія. Нема потреби у храмах чи складній філософії.

Коли Далай-лама помирає, монахи віднаходять дитину, в яку вселилася його душа. Складна процедура впізнання передувє визнанню віднайденого хлопчика новим духовним лідером, опісля ж його чекає довгий та досконалий вишкіл.

Наш власний мозок, наше серце — ось наш храм, наша філософія — доброта.

● Планеті не потрібна велика кількість «успішних людей». Світ потребує миротворців, цілителів, реставраторів, казкарів, тих, хто вмів любити. Йому необхідні люди, поряд із якими добре живеться. Планета потребує людей із мораллю та любов'ю, які зроблять її живою та гуманною. А ці якості не мають нічого спільного з «успіхом», як його розуміє громадськість.

Далай-ламу одного разу запитали, що найбільше його дивує. Він відповів: «Людина. Спочатку вона жертвує здоров'ям, щоб заробити гроші. Потім витрачає гроші, аби відновити здоров'я, при цьому настільки переймається своїм майбутнім, що ніколи не насолоджується теперішнім. У результаті не живе ні в теперішньому, ні в майбутньому. Живе так, ніби ніколи не умре, а помираючи — шкодує, що ніби й не жила».

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ Тел. 72-39-32 // E-mail: volyn10@i.ua

Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у «Цікавій газеті на вихідні» —

15 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети». Вартість оголошень про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **40 гривень за один раз публікації + 15 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **40 гривень + 15 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою + **25 грн (за сайт + 25).** Вартість оголошення про згубу — **20 грн.** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продається цегляний будинок (71 кв.м) у с. Суховаля (20 км від Луцька). Є хліви, колядязь, погріб, 50 соток городу. Ціна 320 000 грн. Тел.: 098 07 36 892, 066 84 59 765.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продається трактор ЮМЗ-6 у доброму стані (м. Горохів). Тел.: 096 16 24 297, 050 95 15 625.

РІЗНЕ

● Продається свиня (150 кг), вигодована натуральними кормами (Луцький район). Тел. 096 82 56 852.

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

22 111 35 29-

це номер телефону «гарячої лінії» для українських мігрантів у Польщі. Дзвонити можна із понеділка по середу. Україномовні оператори консультуватимуть із питань вакансій, прийматимуть скарги на роботодавців.

ЦІКАВА
Газета
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 6 жовтня 2017 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальною — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТзОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 4 друковані аркуші
Передплатний індекс: **60307**
Реєстраційний номер
КВ № 22953-12853Р 06.10.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua
Тираж **15500** Замовлення № **696**

БОЛЮЧА ТЕМА

Фотозображення: youtube.com.

Психологи радять: нехай краще дитина поплаче над мертвим хом'ячком, але знатиме: це — остаточно, це — втрата назавжди.

«Чого ж тобі, синку, світ став не милим?»

Щороку добровільно йдуть із життя понад дві сотні наших краян. Серед них є і діти. От і нещодавно на Волині менш як за два тижні втратили двох хлопців-підлітків із благополучних сімей. Чому вони лізуть у зашморг? Як запобігти цій страшній біді?

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КРАВЧЕНКО

Бути пильними мусять навіть батьки дошкільнят. Дехто переконаний, що малюки фізично не здатні вчинити суїцид. На 6-річну американку Саманту Куберські колись накричала мама. Дівчинка заявила, що накладе на себе руки. Ні мати, ні три старші сестри не поставилися до того серйозно. Саманта повісилася на ремені батька. Вона була визнана наймолодшим у світі самогубцем. Але відтоді тільки в США ще сім одноліток Саманти вчинили суїцид.

А в Китаї нещодавно вбила себе 5-річна дівчинка, разом із сестрами та братом (старшій було лише 13) випивши пестициди. До такого кроку їх спонукало те, що мама пішла з родини — про це йшлося в передсмертній записці.

З ДІТЬМИ ТРЕБА ГОВОРИТИ ПРО СМЕРТЬ

Експерти вважають: кількість самогубств серед неповнолітніх зростає через доступність недитячої інформації — наприклад, про способи суїциду. Ще одна парадоксальна причина: несамолюбство бажання батьків захистити дітей від психологічних травм. Тож про смерть бабусь-дідусів, сусідів, тварин вони кажуть, що ті «пішли у кращий світ», «полетіли на небо», «тепер мають усе, що забажають», «стали невидимками», «чекають зустрічі з нами». Такі привабливі образи підштовхують до небезпечного кроку.

Психологи радять: нехай краще дитина поплаче над мертвим хом'ячком, але знатиме: це — остаточно, це — втрата назавжди.

Поштовхом до самогубства

для дітей до 12 років можуть стати розлучення батьків, смерть собаки, очікування покарання за погану оцінку, позбавлення чогось цінного (викинули улюблену іграшку, відібрали гаджет, скасували святкування дня народження). Тож важко вгадати, що спонукає підлітка до такого вчинку.

Неможливо визначити і за характером дитини, чи схильна вона до надзвичайно гострої реакції. Бо під загрозою і сором'язливості, і боязкі, й імпульсивні, а також ті, що здатні довго накопичувати образи, схильні до істерик, демонстративні, чий витівки часто даремно ігнорують.

БУДЬТЕ ІЗ СИНАМИ Й ДОНЬКАМИ «НА ОДНІЙ ХВИЛІ»

Науковий співробітник Національної дитячої лікарні Огайо

Тільки щирі довірливі стосунки й співпереживання дадуть вам змогу відчутти психологічний стан дитини.

(США) Аріель Шефталл вивчав суїциди дітей у 17 штатах майже десятиліття і визначив, що спільною рисою багатьох маленьких самогубців 5—11 років була гіперактивність. Дуже рухливі хлопчики й дівчатка, зазвичай веселі, галасливі, — і раптом грапа ризику? Саме вони не вміють вчасно «загальмувати», заспокої-

тися, подумати. Тому психологи стверджують: кожну дитину треба навчити правильно переживати розчарування, образи, горе.

Виявлено чотири фактори, які різко знижують безпеку суїцидальної поведінки: оптимізм, адекватна самооцінка, стійкість до стресів, прихильність до когось. Тому в багатьох країнах із батьками, вчителями, вихователями проводять тренінги, їх навчають, як виявити потенційних малолітніх самогубців, про що з ними говорити і навіть як допомогти іншим дітям у тому випадку, якщо однокласник накладе на себе руки.

Дорослі мають заохочувати дітей проявляти свої негативні емоції будь-яким допустимим способом. Бити подушку, малювати злість, скидати стрес спортом — це добре. Забороняючи прояви гніву, ви не виховуєте чемну дитину, а залишаєте її в небезпеці перед руйнівними сильними емоціями.

Розпізнавайте ознаки депресії. У разі підозри краще зверніться до фахівців. Якщо хвороба триває понад два тижні, з'являється ризик суїциду.

Гіперактивність — теж не особливість, а стан, що потребує лікування й корекції. Стежте, чи не намагається ваше чадо шкодити собі, заподіювати біль. Дитина, яка наважиться вбити себе, спочатку проходить стадію самоушкодження, тобто в неї зникає страх за своє тіло.

І головне — намагайтесь бути зі своїми синами й доньками «на одній хвилі». Вислуховуйте та співчуйте, коли вони засмучені, яким би несерйозним не здався привід. Тільки щирі довірливі стосунки й співпереживання дадуть вам змогу відчутти психологічний стан дитини.

БУДЬМО ЗДОРОВІ

Зарядка для схуднення, нормалізації сну і хорошого настрою

Комплекс вправ для ранкового тренування в домашніх умовах

Головна функція нескладної 10—20-хвилинної фізкультури — збадьоритися і в доброму настрої почати новий день. Комплекс ранкових вправ спрямований на те, щоб нормалізувати дихання, тиск, циркуляцію крові. Крім того, від зарядки покращується емоційний стан, адже фізична активність впливає на викид у кров гормону задоволення і радості. Дослідження показали, що ранкові вправи дають змогу схуднути, оскільки прискорюють метаболізм. А ще вони сприяють спокійному глибокому сну і легкому пробудженню без «розбитості».

Для того, щоб зарядка була ефективною, слід дотримуватися нескладних правил:

● У цей комплекс не варто включати силових навантажень, адже зранку напружене тренування може зашкодити.

● Для тону м'язів при регулярних тренуваннях деякі вправи

слід виконувати з легкими гантелями.

● Займатися краще на свіжому повітрі. Якщо це неможливо, то забезпечте хорошу вентиляцію у приміщенні.

● Одягайтеся відповідно до погоди або орієнтуйтеся на температуру в кімнаті, щоб одяг не сковував рухів.

● Не потрібно виконувати вправи швидко, приділіть для тренування 20 хвилин, аби вибрати розмірений ритм.

● Робіть ранкову гімнастику регулярно. Вправи раз на тиждень не дадуть жодного ефекту.

● Важливу роль у зарядці відіграє дихання. Його треба налаштувати до вправ, не затримувати, дихати на повні груди через ніс.

● Після зарядки не варто відразу їсти, краще зайнятися водними процедурами. Тим, хто хоче схуднути, рекомендується легкий сніданок через 30—40 хвилин після закінчення вправ.

РАНКОВІ ВПРАВИ

30 Затриматись
10 Кількість повторів

1 Стоячи, широко розвести руки і на вдих підняти їх над головою, на видих — опустити.

2 Руки розвести в сторони. Підняти згнуту ногу і протилежною рукою торкнутися коліна. Потім — другою ногою.

3 Підняти руки, присісти, різко опустивши руки вниз.

4 Нахилити тулуб уперед паралельно до підлоги. Правою рукою торкнутися пальців лівої ноги, а ліву руку підняти за спиною, ноги в колінах не згинати. Те ж виконати другою рукою.

5 Підняти руки вгору, потім опустити їх і відвести якомога далі назад.

6 Покласти пальці рук на плечі. Робити оберти ліктями вперед і назад по 10 разів.

7 Лягти на спину. Повільно підняти ноги вертикально, потім поволі опустити, не торкаючись підлоги. У цьому положенні потримати ноги 3 секунди.

8 Лежачи на спині, згнуті ноги в колінах і нахилити їх до підлоги вправо-вліво.

9 Із положення «ляжачи на спині» сісти, нахилитися вперед і торкнутися пальців ніг.

10 Лежачи на спині, підняти ноги, руками підтримувати поясницю. Ногами імітувати їзду на велосипеді.

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Геній Ван Гог, який... відрізає собі вухо

30 березня 1853 року народився хлопчик, якого колись наречуть видатним художником. На жаль, при житті більше говоритимуть про його божевілля... 30 березня сто з лишком років по тому японська страхова компанія «Ясуда» заплатить за його картину рекордних майже 40 мільйонів доларів! Таку суму виклали за «Соняшники», мальовані бідним автором на гроші його брата...

Оксана КОВАЛЕНКО

«Настане, однак, день, коли люди зрозуміють, що їхня вартість вища тієї, що ми вкладаємо у фарби та в мій більш ніж мізерний прожиток» (із листа Вінсента до брата Тео).

Великий нідерландець Вінсент ван Гог (1853 — 1890) мав стати пастором, як батько. Певний час він навіть працював місіонером у Бельгії — не просто проповідував, а ділився з бідними своїми харчами, одягом, спав абиде, бо умів перейматися чужою бідною. Його начальству така жертвовність здалася зайвою, і Вінсента відкликали додому. Тоді він подався працювати до дядька. 15-річний хлопець став дилером у художньо-торговій фірмі, але залишався пристрасним і допитливим підлітком — тож із головою поринув у красу світових шедеврів. Їздив по роботі у Гаагу, Лондон, Париж, Амстердам, а для душі ходив у всі картинні галереї... Вінсент ще зробив спробу вступити на теологічний факультет, але провалив іспити. Великого жалю не відчував — знав, що свою дорогу до Всевишнього не обов'язково шукати там. «Найліпше — за всіх обставин, на будь-якому місці і в усі часи — берегти думку про Бога і намагатися більше дізнатися про нього. Добре вірити, що все у світі дивовижно, ... тому що у цій вірі — правда».

Напади приносять галюцинації, злість або розпач, він міг їсти фарби, годинами метатися кімнатою і надовго застигати в одній позі. Припускають, у нього був епілептичний психоз.

Ван Гог мав аж 27 літ, коли зрозумів, що буде малювати. Не знав, що має на все тільки 10 років... Отож відвідує класи в Академії мистецтв і приватну образотворчу школу. Довго там не витримав — кажуть, через непримиренну вдачу, небажання пристосовуватися. Навчався далі сам: займався рисунком і створював репродукції. А ще закохувався, як і годиться молодому чоловікові. Велику любов він шукав настільки і безталанно. Освідчується спочатку вже зарученій дівчині. Потім закохується у двоюрідну сестру, вдову. Батько дівчини не пускає Вінсента до неї — тоді той простягає руку над вогнем лампи й обіцяє тримати стільки, скільки часу йому дадуть для розмови з нею. Про цей вчинок дізнається рідня — всі обурені. Ван Гог своєю неприкаяністю нервує і рідного батька. Через роки Вінсент зробить ще кілька невдалих спроб створити сім'ю. Зокрема, запропонує свою оселю колишній повії, вагітній і з дитиною. Через неї він лікуватиметься від сифілісу, терпітиме її алкоголізм, все одно шкодуватиме, та через рік вони розійдуться...

1886 рік. Вінсенту — 33. Головна людина у його житті — брат Тео. Серед здо-

Вінсент ван Гог. Автопортрет (1887 р.)

ЦІКАВІ ФАКТИ З ЖИТТЯ МАЙСТРА:

- За останні 10 років життя Вінсент ван Гог встиг створити близько 800 картин і понад 900 графічних творів.
- Серед найдорожчих картин світу — три від Ван Гога: «Автопортрет із відрізаним вухом і трубкою», «Портрет доктора Гаше», «Іриси». Загалом мати будь-які його роботи — це вигідно інвестувати гроші.
- У психіатричній практиці використовують діагноз «синдром Ван Гога». Мова про ті випадки, коли хворий сам себе калічить або вимагає у лікаря хірургічного втручання.
- Автентичність «Соняшників» на джугі (грубому полотні) якийсь час була предметом запеклих суперечок. Проте 2002 року встановили, що картина — оригінал. Загалом різні «Соняшники» підробляли дуже часто, але ніколи не бездоганно.

бутків усе ще невідомого художника — «їдці картоплі» (шедевр у майбутньому), у його планах — знайомство з імпресіонізмом. Він — у Парижі. Його опікун — молодший і практичніший брат Тео, який свято вірить у геній Вінсента. Тео має свою галерею, пропагує там картини брата і на все необхідне дає гроші. Саме до Тео Вінсент роками пише листи, навіть з ескізами картин. (Ці майже 900 послань стали безцінним документальним спадком.)

«Я відчуваю в собі потребу працювати до стану морального злому та фізичного виснаження лише тому, що в мене немає жодного, жодного, ніякого іншого способу коли-небудь покрити наші витрати» (з листа Ван Гога).

За два роки у Парижі Вінсент створює 230 картин: поволі переходить від реалізму до імпресіонізму (від фр. impression — враження) і постімпресіонізму. Захоплюється у якийсь момент японською гравюрою. Його палітра світліє — уже незабаром він знайде свій «жовто-синій» стиль і унікальний

струменистий мазок. З'являються прекрасні перші «Соняшники». У Ван Гога є мрія — про братство художників, які працюють разом мирно і дружно. Але в Парижі — дух суперництва, сам Вінсент — особа досить імпульсивна, безкомпромісна, навіть рідному братові з ним непросто. Ван Гог шукає самотності на півдні Франції. І там, у містечку Арлі, попри бідність він ще більш натхненний — замальовує природні барви; зустрічає колегу Поля Гогена у будинку, який розмалював соняшками. Однак тепер усе частіше проявляються ознаки душевної хвороби.

Саме після сварки з Гогеном Ван Гог відрізає собі мочку вуха під час приступу. Напади приносять галюцинації, злість або розпач, він міг їсти фарби, годинами метатися кімнатою і надовго застигати в одній позі. Припускають, у нього був епілептичний психоз.

Іронія долі: в останній рік життя, коли душевна недуга прогресувала, Ван Гога почали визнавати як майстра. А той ви-

Що треба знати про ці картини:

«Ваза з дванадцятьма соняшками» (1888). На створення кожного з натюр-мортів йшло по кілька днів і навіть тижнів. Щодня у майстерню Ван Гога приносили свіжі квіти: соняхи швидко в'янули, а тому він мусив їх малювати швидко. «У кожного художника є свої улюблені квіти — своя спеціальність, для мене це — соняшники».

«Автопортрет із перев'язаним вухом і трубкою» (1889). Ван Гог малював себе у січні 1889 року після того, як під час приступу душевної хвороби відрізає шматок свого вуха.

«Зоряне небо» (1889). «Чому, запитую я себе, світлі крапки на небосхилі мають бути менш доступні нам, аніж чорні крапки на карті Франції?» Ван Гог малював це полотно, лікуючись у психікарні. Творив у супереч божевіллю...

користує кожен момент просвітлення. Навіть уночі закріплює запалені свічки у себе на шляпі (!) й мольберті і малює зоряне небо. І вкотре картає себе за злиденність, за неоплатний борг брату... Врешті не витримує. 27 липня 1890 року Вінсент виїшов у пшеничне поле і вистрілив собі у серце... 37-літнього Ван Гога поховали в Арлі, а на могилі були соняхи. Брат Тео пережив його на півроку. З часом його син, теж Вінсент, подбає, щоб картинам Ван Гога велося краще, аніж їх автору.

● СЕ ЛЯ ВІ

Прапор весняної надії

Дзвінок у двері. Ще і ще. Хтось так нетерпляче вителенькував тим дзвінком, що у Петра аж затрусилися руки.

— Сонце моє, що робити? Це ж дружина, це вона так видзвонює, я знаю! — голос Петра, як і вигляд його переляканого писка, з кожним словом ставав усе жалюгіднішим

Любов ДОЛИК

А його сонце, його Галя якраз тільки розляглася — грайливою кішечкою — упоперек ліжка. Несміливий Петро навіть не встиг звільнити її пружне тіло від чорної шовкової білизни. Галя ще жила гарячою уявою, як палко вони будуть кохатися — аякже, за цю білизну вона віддала таку купу грошей, а все, щоб приборкати свого боязкого Петрика. І от тільки стала добиратися до свого несміливого ведмедика, тільки почала визволяти його від усього зайвого... А на маєш — не встигли почати — і все вже так трагічно закінчується... От облом — так облом!

І чим він думав, бовдур сопливий! Все треба організувати самій, абсолютно все! Поки звабиш того хлопа — то легше вагон з макаронами розвантажити. Такий нікудишний мужик пішов! І так йому ж нічого втрачати, і жінка у нього стерво, і мотузки з нього сукає — та поживи для себе хоч раз!

Дзеленькання дзвінка таки привело Галю до тями.

— Так, слухай, гукай до неї, що ти вже йдеш, що ти готуєш їй сюрприз!

Галя хутко зістрибнула з ліжка, миттю одягнулася, вхопила у руки першу ліпшу шматину, яка лежала в кутку, і кинулася відчиняти вікно. От халепа, мало не скинула на підлогу нещасних півтора вазони з покаліченими сухими цурупалками стебел (ото газдиня тут порядкує — миттю пролетіла злов-

тішна думка). Так, гаразд, згребла розсипану землю в жменю...

— Та іди вже, відчиняй! — гаркнула на напівпритомного Петра. — Скажеш дружині, що запросив мене з сервісу, вікна мити! Ворушись, ворушись, бо вона тебе приб'є! — останній вигук привів Петра до тями.

Тим часом жіночка у всій красі стала на підвіконня і заходилася витирати скло. «О, а там такі мужчини ходять по вулиці, ммм, о, навіть мене побачили, усміхаються — відразу обидва», — від таких спостережень обличчя цієї спритниці розквітло вічноживою надією і радістю. — «Нумо, нумо, ходіть сюди, хлопчики, ще не все про-

Ох, добре жити навесні. Наробив би якихось дурниць, закохався би по самі вуха!

пало! А цікаво, чи видно їм мою білизну знизу? От холера, ще задалеко вони, хай-но трішки ближче підійдуть!» І Галя прогнула свій тонкий стан у вікні, аби картина для споглядання стала ще апетитнішою...

А внизу вулицею дійсно прогулювалися двоє молодиків — колеги, які вирішили разом попийти пива та помилуватися світом, відірвавшись від сім'ї і від роботи. Весна нарешті стала дихати теплом, дерева проясніли першим

Камуфляж є. Не упіймати б облизня...

зеленим посміхом, а небо яке піднялося високе! Ох, добре жити навесні. Наробив би якихось дурниць, закохався би по самі вуха!

Під такі озвучені мрії наче диво наяву — на другому поверсі сусіднього будинку, просто над супермаркетом, відкрилось вікно і... свіжа та рум'яна, наче саме сонце, жінка стала на повен зріст і почала махати хлопцям рукою... Овва, але так не буває, щоб тільки вголос сказав — і тут же тобі — на!

— Ігорку, та ти здурів! То вона вікно мие, де б тобі ще й рукою вимахувала! Теж мені донжуан знайшовся, дівки йому просто під ноги падають! — отямив товариша Стефко.

— Та вічно ти ні в шо не віриш! А дивися, гарна яка! Та ні, то така правда, вона махає мені рукою! О, і я їй помахаю! — Ігорку знову розплився у посмішці і завороженими очима приліпився до зграбної фігури у вікні.

Тим часом у квартирі на дру-

гому поверсі розгорталася сцена — ні, не ревностів, це швидше була жива ілюстрація до картини «Дев'ятий вал» в умовах малометражного житла. Дружина Петра, набравши високих вольтів напруги від самого очікування під дверима, накинута на благовірного мало не з кулаками. Зірвала зі своєї шиї тонкий шарф (а він, зараза, модний, з моністами на френзлях!) і давай гамселити ним коханого Петрика, той тільки ледь-ледь встигав щось вигукувати і поойкувати.

Безстрашна Галя на мить зазмерла у вікні, почувши Петрові зойки та крики, але мужньо продовжувала грати роль. Коли пані Олена (а так звали Петрову половинку), як воїн Чингачгук, в бойовому запалі і з бойовими криками, увірвалася до спальні, то від побаченого ледь не зомліла.

— Що та курва робить на нашому вікні?

— Кохана, та я хотів зроби-

ти тобі сюрприз, я ж хотів, аби ти ручки свої не трудила. От бачиш, людину із сервісу прислали, вона і вікна поміє, і підлогу напастує, — засокотів Петро, вхопившись за рятівну соломинку.

— То чого вона так вирядила-ся? — не вгавала дружина.

— Та хіба я знаю? Може, вони там добре заробляють у тому сервісі? — забелькотів Петро.

— От де люди, кажеш, заробляють? — пані Олена вмить перенеслась у практичну площину. — А чого б тебе туди не відправити? Може, я нарешті дожилася б до елементарної норкової шуби? А то з тебе ні грошей, ні задоволення!

Галя вся аж зазмерла при таких коментарях. Вона тепер стала розуміти, чого Петро так боявся з нею зійтись. «Сопливе і ніяке! Он воно що! Може, й краще, що так сталося!»

Пора брати ситуацію в свої руки:

— Я перепрошую, мабуть, буду зараз заважати вам, то якщо дозволите, піду. Маю замовлення ще у супермаркеті і в сусідньому під'їзді. А як буде потрібно, то ви зможете подзвонити на фірму. Тим більше, що вікно ваше уже чисте, — зі сліпучою посмішкою Галя легко спустилася з підвіконня, не забувши перед тим зробити багатообіцяючий кивок хлопцям на вулиці.

Не даючи оговтатися пані Олені і сторопілому Петрові, вона миттю викурнула за двері, спустилася сходами на вулицю — і щасливо усміхнулася весняному сонцю. До неї наближалася «молоді, симпатичні» — хлопці, які махали їй руками. Весняні надії розквітали і неслися разом із теплим вітерцем — бунтуючи серця, ворохоблячи кров...

Галя радісним жестом змахнула у відповідь своїм шанувальникам отою шматиною, якою витирала вікно і яка чомусь залишалася у неї в руках.

...І на сонці у всій кольоровій красі — прапором весняної надії — розгорнулися Петрові сімейні труси, які вона так спритно встигла стягнути з невдалого коханця, а потім протерти ними шибку... Назустріч сонцю, назустріч весні!

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

«Не так легко тепер дітям дістать до спідниці...»

Павло Глазовий (на фото). Середнє і старше покоління, почувши це прізвище, усміхнеться. І згадає часи, коли він був не менш популярний, ніж зараз «95-й квартал». ... Уже 14-й рік, як нема Павла Глазового (1922–2004), а його гуморески і досі викликають у нас негрізну усмішку і щирий сміх. Бо це — класика

У КОМУНАЛЬНІЙ КВАРТИРІ

Ще не всі живуть окремо.
Є й такі квартири:
Одна кухня, одна ванна,
а сімей — чотири.
Якось, вставши серед ночі,
молодичка Ася
Зачинилася у ванній,
швидко роздяглася.
Раптом глянула на двері
і очам не вірить:
Звідти в дірочку маленьку
хтось на неї зирить.
Ася юбною прикрилась,
двері відчинила

І уздріла двох сусідів —
Федора й Вавила, —
Та як крикне:
— Як не сором?
Хворі ви чи п'яні?
Чи не бачили ви жінки
у такому стані? —
А Вавило:
— Тихо, дєтка! Не туди
ти хилиш.
Ми дивились, чий милом
ти себе намилиш!

ПОРАДА
З єврейського гумору
Прийшов якось до рабина

Хороший хлопчина.
Якщо прийшов, була, значить,
Поважна причина.
— Я хотів би женитися.
— Будь ласка, женися.
— Але ж дівка — фу, негарна.
— Ну, тоді дивися...
— Батьки в неї багатющі.
— То, значить, женися.
— Але ж вона поганюща!
— Ну, тоді дивися...
— То як мені поступити?
Яким саме чином?..
Ребе трішечки подумав:
— Стань християнином.
— Чого раптом?

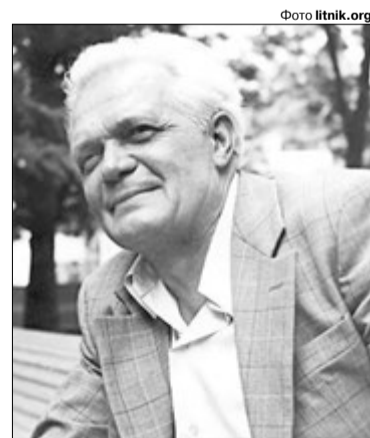

Фото litnik.org.

Не так легко тепер дітям дістать до спідниці...

ЛОТЕРЕЙКА

Вийшов п'яний без копійки
З торговельної точки.
А тут тітка лотерейні
Продає квиточки.
— Купи квиток, бухарику! —
Штовха його в спину. —
За п'ятдесят копійчок
Виграєш машину.
— Ну, виграю, — каже п'яний, —
Додому доставлю.
Ну, а де я ту машину
Уночі поставлю?
— У гаражі, — учить тітка.
— Я його не маю.
— То поставиш у сараї.
— Немає й сараю.
— То поставиш на подвір'ї.
— А як хтось украде?
— Як украде — упіймають,
У тюрюгу сяде.
— Люди добрі! —
крикнув п'яний,

Що вона базіка?
Вона хоче, щоб загнав я
В тюрюму чоловіка!

— Щоб покласти
Край пустій розмові, —
Будеш голову морочить
Якомусь попові.

ДЕРЖИСЬ, ГРИЦЮ!
Колись, було, мати каже
Маленькому Грицю:
— Загубишся на базарі.
Держись за спідницю.
Не ті тепер пішли мами,
Не ті тепер Гриці.

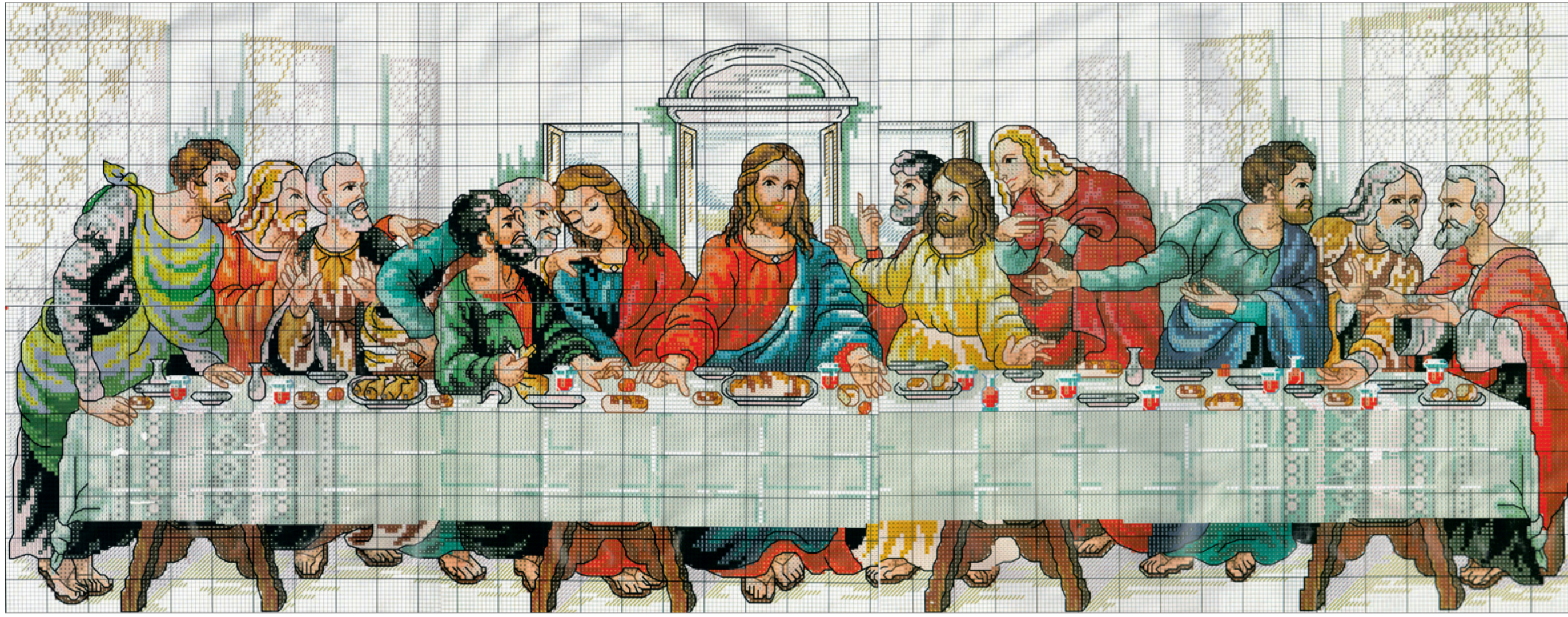

Велика сторінка для Пані

«На світі Петрарків було б стільки ж, як Антоніїв, якби Лаури не траплялися значно рідше, ніж Клеопатри». Чарльз Калєб КОЛТОН, англійський письменник, священник і колекціонер творів мистецтва.

«Вечері Твої Тайної, Сину Божий, причасником мене сьогодні прийми...»

Мабуть, складно знайти людину, яка б не бачила ікони «Тємна вечеря». На ній зображено біблійний сюжет з останніх днів Ісуса Христа перед розп'яттям, коли Він скликав своїх учнів на вечерю і пригощав їх хлібом як символом Свого тіла, що страждає за гріхи, та вином, що означає кров Сина Божого, якою Він спокутує людське гріхопадіння. Ці два атрибути незабаром стали основою церковного таїнства причастя. Головне послання цього образу – в тому, щоб православні прийняли жертву Христа, пропустили її через свою душу і з'єдналися з Ним. День пам'яті ікони «Тємна вечеря» припадає на Чистий четвер перед Великоднем. Саме в цей день починаються приготування до головного свята, згадують жертву Христа, горе його смерті і радість воскресіння.

ГОТУЄМОСЬ ДО СВЯТА

Писанки в техніці декупаж

Напередодні Великодня кожен прагне якнайкраще розписати яйця, проте це довгий і творчий процес, що не кожному під силу. Але нині є багато простіших способів. Один із них — декупаж паперовими серветками з малюнком. Із цією справою впораються навіть діти, та ще й пишатимуться, що змогли вам допомогти

Для роботи знадобляться варені яйця, серветки з малюнком, блискітки, сирий яєчний білок, пензлик. Зварені яйця мають обсохнути й охолонуть. Як правило, красиві паперові серветки з цікавим малюнком багатощарові. Для оздоблення писанок потрібний тільки верхній шар, який слід відокремити. Вирізати малюнок із серветки краще півкломом, так його зручніше буде наклеювати. Прикладаємо на яйце, розташовуємо по центру. Акуратно відділяємо білок сирого яйця від жовтка і трохи збиваємо. Замість яєчного білка можна скористатися клейстером, який легко зварити із крохмалю та води.

10 г крохмалю і 50 мл води добре розмішайте і підігрійте суміш у мікрохвильовці протягом хвилини, час від часу помішуючи. В якості клею підійде і розчин желатину. Якщо яйця слугуватимуть лише прикрасою (не споживатимуться в їжу), то згодиться навіть ПВА.

Для зручності добре було б помістити майбутню писанку на спеціальну підставку, якщо ж її немає — стане у пригоді звичайна чарка: поставлене в неї яйце не котитиметься. За допомогою пензлика покриваємо його білком чи клеєм, щоб закріпити малюнок для декупажу на поверхні писанки. Після висихання він відмінно триматиметься на великодніх яйцях. Далі вирізаємо із серветки інші елементи декорування і так само закріплюємо їх. Аби писанка стала ще більш святковою, посипаємо її блискітками. Робити це потрібно, поки яйце вологе, щоб блискітки не облітали. Інший спосіб — у залишок білка чи клейстеру додати трохи золотистого або сріблястого барвника, покрити поверхню готової писанки і добре просушити.

91-ЛІТНЯ МЕШКАНКА ЛОНДОНА НЕНСІ ТІТМАН ЗБЕРЕГЛА ЯК СІМЕЙНУ РЕЛІКВІЮ ПАСКУ, СПЕЧЕНУ НА СТРАСНОМУ ТИЖНІ 1821 РОКУ. За майже 200 літ великодній хліб не лише не попліснявив, але й пахне, немов свіжий. Окрім того, на ньому чітко видно зроблене пекарем зображення хреста. У родині дбайливо зберігають випічку у спеціальній коробочці. Науковці вражені дивовижною здатністю паски не псуватися впродовж такого тривалого часу.

Фарбуємо яйця до Великодня: еко-поради

<p>Бордовий Чорна смородина, гранатовий сік</p>	<p>Коричневий Мелена кавка</p>
<p>Фіолетовий Сік чорного винограду</p>	<p>Зелений Листя шпинату, кропиви, примули, кора крушини, яєна</p>
<p>Жовтий Кукурма, шафран, морква, шкірка апельсина або мандарина</p>	<p>Рожевий Червоне вино, лушпиння червоної цибулі, журавлинний сік, малина</p>

Варіанти візерунків

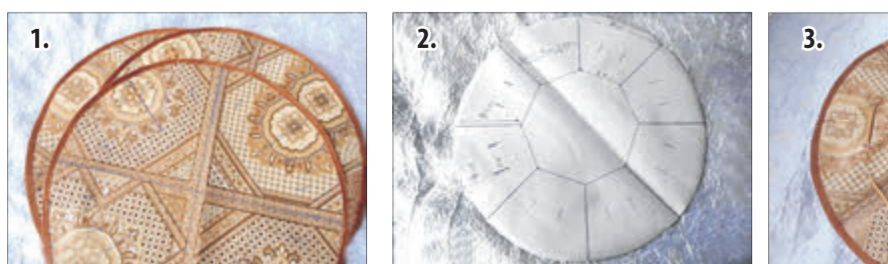
<p>Уяточку Мокрі яйця обвалити в рисі, загорнути в марлю і зварити у розчині барвника</p>	<p>Фігурні візерунки Вирізати із щільного паперу фігурки, накласти на шкаралупу, туго обгорнути марлею, зварити у розчині барвника</p>	<p>Слушки Туго об'єзати яйця ниточками, зварити різнокольоровими нитками, що линяють, — вийдуть розводи</p>	<p>Листяний візерунок Накласти змочені водою листя дерев, кимнатних рослин або петрушки на шкаралупу, туго обгорнути марлею, зварити у розчині барвника</p>
--	---	--	--

МАЙСТЕР-КЛАС

Шиємо серветку-трансформер

Надзвичайно практична річ із широким спектром застосування, адже послужить і підставкою під гаряче, і вазою для цукерків, печива чи фруктів. Та найбільш доцільне її використання під час Великодня. В центр можна поставити пасочку, а в кишеньки покласти крашанки та писанки

Для роботи необхідні такі матеріали: 60 см клейонки на тканинній основі (при ширині 1,5 м), 3 м косої бейки, 1 м декоративної мотузки або стрічки, нитки відповідного кольору. Із клейонки вирізаємо 6 кругів діаметром 30 см, складаємо їх попарно виворотними сторонами один до одного і сколюємо англійськими булавочками, щоб не роз'їжджалися. Кожну пару кругів обшиваємо на швейній машинці або вручну косую бейкою швом зигзаг. Отримуємо 3 заготовки (фото 1), на одній із яких робимо розмітку на сектори, як показано на фото 2. Далі 2 заготовки рівеньенько прострочуємо по лініях від окружності до центру. Проколюємо отвори тільки на верхньому кругові, після чого усі 3 заготовки зішвиємо разом по колу в центрі відповідно до розмітки. В дірочки вставляємо мотузку чи стрічку (фото 3).

Якщо залишити так, вийде серветка чи підставка під гаряче. Якщо ж акуратно стягнути шнур і зав'язати — матимемо вазу. Замість клейонки можна використати щільну тканину, приміром бязь або льон, а замість косої бейки — мереживо, тасьму тощо. Гарний вигляд матиме і серветка, оздоблена вишивкою чи апликацією.

ЦЕ ТРЕБА ЗНАТИ

Що покласти у пасхальний кошик

Освячення пасок у Великодню ніч — один із найважливіших елементів свята. Продукти, які слід брати до храму, мають символічне значення

Паска знаменує Воскресіння та Небесне Царство, хліб вічного життя, яким став для людей Ісус Христос. Сир і масло — ніжність та жертвність Бога. Їх кладуть у невеликі посудини, а зверху малюють хрестик.

Писанки і крашанки — нове життя і відродження.

Шинка або ковбаса — радість від сповнення людиною Божої волі. Нагадує про жертвове ягня, яке звелів заколотися батько після повернення додому блудного сина.

Хрін — міцне коріння, яке може дати людині віра у Воскресіння. За легендою, Христа намагалися отруїти хроном, вважаючи його через гіркоту смертоносним.

Сіль — достаток, у Біблії — спосіб зв'язку між Богом і його народом. Під час нагріної проповіді Ісус називає учнів «сіллю землі».

Окрім продуктів, символічне значення мають вишитий рушник, яким накривають кошик (вічне життя та безсмертя), та свічка, котру запалюють під час освячення (нагадує про Ісуса, який є Світлом для світу).

Не кладіть у кошик наїдків, котрі не

перелічуються в молитві на освячення (солодощі, фрукти, соки, оливки, алкоголь). Побутує думка, що принесені з храму продукти потрібно різати освяченим ножом. Це забобони.

А ще важливо пам'ятати: нічого освяченого не можна викидати. З'їжте самі, поділіться з рідними, роздайте нужденним.

СІМ «Я»

Фото Youtube.com.

«Краще на п'ять хвилин раніше, ніж на хвилину пізніше».

Коли треба «з'їсти жабу»

«А чому час за гроші не купиш?» — допитується доня, працюючи над домашнім із мови. Вона ще наспулена, бо щойно прогнала боротьбу зі мною за право спершу дивитися мультики. Бореться час від часу, хоча вже знає, як то приємно відпочивати, коли немає ніяких «хвостів». Я ж готова до нових атак, бо знаю, що то тяжка наука — уміти розкласти все по часових полицях. Важка вона не те що дітям, а й дорослим. (У нас навіть є спеціальне слово щодо планування — таймменеджмент). Але якщо дитина збагне для початку ази, то буде простіше усім

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Проблема ця постає гостро, коли діти йдуть до школи. Вони ще хочуть гратися, а тут уже треба і зважати на навчання. Їм видається, що того часу — ціле море і ще трішки, а він раптом починає спливати, як пісок крізь пальці. У якийсь момент ми виявляємо, що дитина не вміє швиденько зібратися до школи, вчасно вийти з дому, надто довго виконує нескладне для неї завдання. Називаємо це несаможиттєвостю. На початках неорганізованість дитини є тільки проблемою дорослих: малі ще не розуміють, як це — не встигнути, бо час для них щось абстрактне, вони не відчують його так, як дорослі. Та від тата і мами часто чувають про час і вчасність: «Збирайся, за десять хвилин виходимо» або «уже пізно, через 5 хвилин треба лягати спати», «як недобре запізнюватися». Мені запам'яталось здивування дочки, яка думала, що 10 хвилин догратися — це дуже довго. То як навчити дитину розпоряджатися своїм часом?

Одразу скажу, що це варто робити з 5–6-літнього віку, у момент, коли дитина більш-менш починає розуміти, як їй пригодиться знання про час (що їй дасть вчасно зроблене завдання). Процес це тривалий і ефективніший тоді, коли донька чи син бачать, що батьки користуються правилами, які пропагують. Перевіряючи, що радять на цю тему фахові психологи, я виявила, що мимоволі використовую одну з поширених методик. У дні, що потребують багато різної роботи (щось можна і забути), я пишу список. Віднедавна мені допомагає моя Катруся: що і за чим вона записує пунктами, чіпляє лист на холодильник і ставить галочки навпроти того, що ми разом зробили. Для дитини рекомендується разом із нею на розграфленому великому листі записати її шкільні і домашні завдання, час на гуртки і секції (менші можуть розмалювати свої справи, щоб було цікавіше). Ви уже здогадалися, що мовиться про графік? Тільки не про звичайний розклад,

а про більш детальний. У ньому радять виписати окремо головні і другорядні завдання. Один важливий момент: у графіку справ дитини має обов'язково бути рубрика «вільний час». Щодня. Саме у вільний час розвивається творчий потенціал.

Одне із застережень: дитина вчиться керувати своїм часом, щоб отримувати більше задоволення від того, що у неї виходить. У жодному разі вона не має перетворитися на маленького робота, підкореного суворій дисципліні, «заклопотаного» наче керівник великої компанії. Ми, дорослі, знаємо, яка важка може бути ота самоорганізація, як кортить відкласти навіть не на завтра, а на ще далі неприємну роботу, і як приємно і легко, коли нарешті усе позаду. Отож, правило: хвалити дитину за все, що встигла, і не ганити за пропущене. Є такі справи — часто нудні, які можна ділити на щоденні порції. Дитина легше їх долатиме, якщо поруч стоятиме го-

Один важливий момент: у графіку справ дитини має обов'язково бути рубрика «вільний час». Щодня. Саме у вільний час розвивається творчий потенціал.

динник (пісочний, зокрема). Тим паче, є спостереження, що на будь-який урок вона витрачає рівно стільки часу, скільки на нього відведено. Тобто, якщо не лімітується, то можна як завгодно довго висиджувати над підручником, витаючи у хмарах. Але якщо повідомити своєму школяреві, що, якщо добре впорається за 20 хвилин, то потім матиме час для себе, він це врахує. За спостереженнями, переважна більшість дітей легко вкладалася.

Тренери, які навчають дорослих керувати своїм часом, розповідають їм про термін «з'їсти жабу»: це швиденько зробити неприємну, але необхідну роботу. Зробити і забути. Є такі справи й у дітей. Наприклад, домашні обов'язки. Доцільно показати, що вони часто легші, аніж це здається. І ще одне. Про планування своїх дій важливо з дітьми говорити — і підсумовувати це під час відпочинку. Мовляв, як добре, що ми можемо прогулятися парком (сходити в театр), це завдяки тому, що вчасно справилися із запланованим, що є такі хороші маленькі помічники. У міру дорослішання — коли час за сприйняттям усе більше «стискається» — вміння дружити з ним дуже знадобиться нашим дітям.

Запитання і пропозиції, як завше, чекаю за електронною адресою: okovalenko74@gmail.com.

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Це вам не «Петя + Люда»...

Якщо ви помітите ці знаки (на фото) на стінах свого будинку, негайно зітріть і телефонуйте в поліцію!

Лія ЛІС

Навесні минулого року поліція Британії оприлюднила перелік «злочинських міток», котрими грабіжники позначають двері потенційних жертв. Такі знаки можна побачити і в нас, бо це свого роду універсальна мова, знайома всім, хто «працює» у цій сфері. Правда, залежно від країни, можуть змінюватися значення малюнків, проте майже завжди зображення беруться з того ж наявного переліку. Цікаво, що до нього входять виключно ті знаки, які можна двояко тлумачити.

Після публікації списку кількість нових «малюнків» на дверях і стінах значно скоротилася. У поліції вважають: причина не тільки в тому, що багато знаків стали відомі широкому колу, але й у тому, що майже будь-яка мітка на дверях або стінах будинку стала для господарів приводом нас-

Такі «мітки» — універсальна мова для грабіжників з усього світу.

торожитися і бути готовим до всього.

Ось тільки найпоширеніші знаки, які трапляються найчастіше.

Якщо ви помітите на стінах свого будинку ці або схожі знаки, то будьте уважні. Ймовірно, ви вже потрапили в поле зору злодіїв.

СВІТ ПРИРОДИ

Чому наші коти не люблять апельсинів

Не знаю, як ви, але я, спостерігаючи за своїм пухнастиком, переконалася: чим більше з ним спілкуватися, тим більше він розмовлятиме з вами. Саме з цього спостереження й виникло бажання зібрати цікаві факти та маленькі секрети цих домашніх улюбленців

Оксана ДУРМАНЕНКО

Деякі з них я перевірила на поведінці свого кота. Наприклад, раніше я точно не знала: щоб кіт не дряпав меблі, треба надати цьому місцю аромату лимона чи апельсина, приміром натерши дольками фрукта. Тварини просто ненавидять ці екзотичні для них запахи.

Усі, мабуть, чули, що у котів — свій відлік часу. Рік їхнього життя прирівнюється до цілих семи людських. Отак прожив ваш котик один рочок — а йому вже сім. Швидко у них йде час. Але не засмучуйтесь: трива-

У котів — свій відлік часу. Рік їхнього життя прирівнюється до цілих семи людських.

лість життя наших улюбленців у середньому 15–20 людських літ. Хоча це стосується тільки домашніх котиків. У природному середовищі з ряду причин вони живуть значно менше.

А ще я побачила, що коти ходять з кімнати в кімнату, щоб контролювати дії господині. Добре вони знають, що треба разом із нею йти на кухню — можна буде випросити щось смачненьке. І ще один факт: у котів пітніють лише подушечки лап! А носик взагалі дивовижний — малюнок його поверхні унікальний, як і відбиток пальця людини. А секрет котячого вушка знаєте? Воно може повертатися на 180 градусів і має 32 м'язи, 12 із яких працюють, коли кіт насторожено прислухається.

З власного досвіду можу підтвердити і таку прикмету: якщо кіт біля вас і його хвіст тремтить — це найбільший вияв любові. Коли хвостик опускається, значить, настрої змінилися — можна відійти, він не образиться.

А ця вичитана у книзі інформація змусила трохи критично поглянути на знання «котячого» життя. Автор пише, що коти труться об людину, щоб «перебити» чужі запахи. Я б посперечалася — мій кіт таким чином просить їсти, а часом просто хоче, щоб на нього звернули увагу та почухали за вушком.

І наостанок — науково доведена істина: коли ми гладимо кота, частота серцебиття і кров'яний тиск знижуються. Люди із серцево-судинними захворюваннями мають шанс прожити довше, якщо у них є таке миле створіння!

фото lombard-ki.ru.

«Ой боюсь, боюсь, боюсь!»

● НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

«Льош, у мене нема ноги! Ти це розумієш?»

Фото sproty.info.

Фото censor.net.ua.

Ольга і Олексій тепер роздумують, як купити для Дмитрика братика чи сестричку.

(Закінчення. Початок на с. 1)

Василь КІТ

— Це була неділя. День Матері. О 6-й ранку сепаратисти почали обстрілювати з гранатометів Авдіївку. Перша ж міна вибухнула поруч із кімнатою, в якій я спала. Дірка утворилася майже від підлоги до стелі. Мене вибуховою хвилею підкинуло вгору, потім швидко вниз. Я знепритомніла. Коли прийшла до тями, відчула, що зараз сюди влетить нова міна. Втікати не було змоги — ліжко загоріло двері. Я згорнулася на підлозі в клубочок, закрила очі і голову руками. Через мить прилетіла 122-міліметрова міна і розірвалася за якихось півметра від мене... «Це кінець», — подумала Ольга і знепри-

томніла. Коли знову отямилась, відчула неймовірний біль у нозі. Почала кричати, кликати на допомогу, хоча це було зробити непросто — рот засипало землею і глиною. І тут раптом почула: «Олю, ти жива?!» По голосу впізнала: це боєць із позивним Сократ. Хлопцям вдалося витягнути її з-під завалу, накладти кровоостанний джгут. А коли змогла прибути «швидко», поклали поруч неї на ноші відірвану ногу.

— Я тоді дивувалась, коли просила в хлопців: «Дайте води», то вони мене поїли із фляги — і відводили очі...

«МЕНЕ ВРЯТУВАВ ЛЬОША: ГОДУВАВ ІЗ ЛОЖЕЧКИ, ОДЯГАВ, УМИВАВ, РОЗЧІСУВАВ, ЗАСПОКОЮВАВ...»

У цей час Олексій Бенда не міг знайти собі місця. Вже скільки разів телефонував, а Оля не брала трубки. Серце підказувало:

сталася біда. Нарешті не витримав і помчав на «Майдан» — так називалося місце, де стояла хата, в якій ночувала кухар Ольга Тарасевич. Побачив зруйнований дім, знесену стіну... Хлопці мовчки опустили очі. Потім до Олексія підійшов командир: «Пиши рапорт на відпустку і їдь у лікарню: ти дуже потрібен зараз Олі».

— І він справді мене врятував. Пам'ятаю, як у центральній лікарні Покровська опричтомніла і попросила, щоб медсестра поправила мені ліву ногу, бо дуже пече. А вона так жалісливо глянула на мене і промовила: «Дитиночко, у тебе більше нема лівої ноги», — і відкинула ковдру... Два дні я плакала. Але мене врятував Льоша. Годував із ложечки, одягав, умивав, розчісував, заспокоював... Казав, що кохає мене і хоче бути зі мною. «Льош, у мене нема ноги! Ти це розу-

Чоловік встає вночі до малого. Любить катати його на спині. До речі, Льоша мене теж носить вдома на руках, щоб я менше стрибала на милицях. Тоді Дмитрик сміється і каже: «Мама іго-го!»

мієш?» — ридала я. «Ну і що? Будеш повільніше бігати на протезі і не братимешся за все одразу», — відповідав він. А я, зізнаюся, боялася, бо кому потрібна жінка-інвалід та ще й із дитиною в придачу? Але, виявилось, мій Олексій — найдостойніший із чоловіків. Коли приїхала моя мама з Вінниці, щоб побути біля мене в лікарні, і сказала, щоб Льоша пішов хоча б на ніч відпочити додому, через дві години він повернувся і сказав: «Не можу бути в себе, коли вона в лікарні».

П'ять операцій, кілька місяців реабілітації... Коли Ольга стала на протез, вони вирушили з Олексієм прогулятися містом. Зайшли дорогою в ювелірний магазин.

— Я задивилась на сережки, оглядаюся, — а він уже розплачується за обручки. І пропонує мені стати його дружиною...

На реєстрацію шлюбу вони пішли удвох — хотіли, щоб усе було тихо і романтично. А в київській квартирі їх чекали бабуся і мама Олексія з короваєм. І, звичайно, їхній Дмитрик.

— Син майже одразу став називати Льошу татом або татом Льошею. Коли чоловік змушений був повернутися на передову, вирішив, що я разом із Дімошкою маю переїхати з Вінниці до нього на квартиру в Києві. Його мама нас сприйняла, як рідну доньку й онука. Тепер Льоша служить у Білій Церкві, тож на вихідні приїжджає додому. З Дмитриком вони не нагромаються. Чоловік встає вночі до малого. Любить катати його на спині. До речі, Льоша мене теж носить вдома на руках, щоб я менше стрибала на милицях. Тоді Дмитрик сміється і каже: «Мама іго-го!»

... — Чи пішла б я знову служити в армію, знаючи, що все так обернеться? Без сумніву. Нехай я втратила ногу на фронті. Зате багато знайшла: зустріла коханого — надійного чоловіка і вірних друзів-побратимів. Знаєте, військове братство — це щось особливе, дуже міцне. У мирному житті таких стосунків, напевно, не існує, — каже Ольга, яка зараз працює у Києво-Святошинському військкоматі столиці, навчається, щоб отримати водійські права, мріє захищати честь України на «Іграх нескорених» і... народити дитину коханому.

● ЗАВТРА ЗУСТРІНЕМО РАЗОМ!

Хто з нами — той виграє холодильник!

Наші передплатники, які випишують «Цікаву газету на вихідні» у комплекті із «Волинню-новою», а у Рівненській області — із газетою «Рівненський край. Волинь-нова», отримують перші 150 подарунків

Василь УЛІЦЬКИЙ

Холодильник представники редакції уже вручили жительці села Микитичі Володимир-Волинського району Волинської області Наталії Кудибі, технічному працівникові місцевої школи. Пані Наталія та її чоловік Олег, який працює кочегаром, щиро раділи не тільки класному подарунку, а й тому факту, що отримали його завдяки унікальній волинянці Юлії Батенковій-Бауман,

яка на Паралімпіаді у Пхьончхані виграла «золото» у лижних гонках. Саме чемпіонка під час жеребкування назвала номер, який був присвоєний листу Наталії Кудиби.

А на Рівненщині власником мікрохвильової печі став... батько дев'яти дітей Юрій Купчишин із села Чаква Володимирецького району! Про це ми дізналися, коли зателефували до нього, щоб домовитись про доставку подарунка. І, зізнатись, дуже зраділи, що мікрохвильовка дістанеться бага-

тодітній сім'ї! Список власників решти 148 подарунків шукайте у наступних номерах газети «Волинь-нова» або «Рівненський край. Волинь-нова».

А на Рівненщині власником мікрохвильової печі став... батько дев'яти дітей Юрій Купчишин із села Чаква Володимирецького району!

Хочете отримувати і ви? Тоді звертайтеся до листоноші — вона вам підкаже, як оформити передплату нашого комплексу, щоб взяти участь в акції передплатників і виграти приз!

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

«Коли по телефону почула від нашої листоноші Світлани Малецької, що стала переможницею, то так кричала «Ура!», що чоловік прибіг із сусідньої кімнати».

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

На столі – духмяна паска, а круг неї – писанки. Уділи нам, Боже, ласки на всі дні, на всі віки!

От-от на полицях магазинів з'явиться великодня випічка, мимо якої пройти просто неможливо. Але хіба ж порівняти її з домашньою – тією, яку з любов'ю і молитвою місили мамині руки? Звісно, хтось придбає магазинний святковий хліб, хтось готуватиме його власноруч за традиційними родинними рецептами. А для тих, хто полюбляє нові й оригінальні ідеї, пропонуємо добірку, де кожен знайде для себе щось цікаве

АРОМАТНА

Якщо ви любите запах мускатного горіха, кардамону, шафрану – цей рецепт для вас

Інгредієнти: 0,5 л молока, 2 скл. цукру, 60 г свіжих дріжджів, 1 ч. л. солі, 4 яйця, 200 г вершкового масла, 100 г сметани, близько 1 кг борошна, 0,5 ч. л. кардамону та меленого мускатного горіха, дрібка шафрану, 0,5 скл. родзинок, 1 пакетик ванільного цукру.

Приготування. Перебрані і промиті родзинки замочити на ніч у лікері, коньяку чи апельсиновому соці. Шафран залити 20 мл горілки або спирту. В теплом молоці розчинити цукор і дріжджі. Додати сіль, яйця, сметану, масло та прянощі. Всипати борошно і вимісити тісто, щоб воно не було крутим. Додати родзинки, вимісити ще раз і залишити в теплом місці на 8 годин. В міру необхідності його треба обминати (2–3 рази). Помісивши останній раз, розкласти у форми на 1/3 і дати піднятися. Випікати при 180 градусах від 25 до 60 хвилин залежно від розміру форми.

ОСОБЛИВА

Цей рецепт незвичний тим, що не потребує багато часу й уваги – отже, підійде для жінок, які працюють повний робочий день, та попри це хочуть порадувати рідних домашньою випічкою. Тісто краще починати робити звечора, а вранці наступного дня додати решту інгредієнтів і пекти паски (або ж навпаки, розчиняти вранці, а ввечері випікати)

Інгредієнти: 3–4 скл. цукру, 18 жовтків, 200 г вершкового масла, 200 г маргарину, 200 г свіжих дріжджів, 0,5 скл. олії без запаху, 1 л молока, борошно, ванільний цукор, 1 скл. родзинок.

Приготування. На дно миски висипати 2 склянки цукру, вилити злегка збиті жовтки. На них постругати ножом масло й маргарин, подрібнити дріжджі, зверху висипати решту цукру і залити теплим (але не гарячим!) кип'яченим молоком. Все! Миску накрити рушником

і залишити на півдобу. Через 10–12 годин просіяти борошно і вимісити – чим довше, тим смачнішими будуть паски (місити не менше 40 хвилин). Тісто має вийти дуже м'яке, еластичне і блискуче. В кінці додати родзинки, ванілін, олію, ще раз добре вимісити, після чого зразу розкласти у форми, заповнюючи їх на третину. Коли паски піднімуться, змащуємо верх збитим жовтком і випікаємо у попередньо розігрітій духовці або в печі.

«ПАНЕТТОНЕ»

Той, хто хоч раз куштував італійську паску, неодмінно захоче спекти її самостійно – така вона пухка й ніжна

Інгредієнти: 1 л молока, 65 г свіжих дріжджів, 7 яєчних жовтків, 500 г цукру, 1 лимон, 150 г родзинок, 200 г цукатів, 170 г вершкового масла, 100 мл олії, 1–2 ч. л. куркуми, 1 ч. л. кардамону, дрібка солі, 1 яйце для змащування, борошно пшеничне вищого гатунку.

Приготування. Для опари молоко змішати із 70 г розтопленого масла і 2 жовтками, дріжджами, склянкою цукру, і склянкою борошна. Накрити рушником на годину, щоб підійшла. Далі

додати решту жовтків із сіллю, склянку цукру. Борошно підсипати і вимішувати, поки тісто стане гладким та однорідним і почне відставати від рук, – чим довше місити, тим краще. Наприкінці додати решту масла (розтопленого), олію, цукати, родзинки, цедру і сік лимона, куркуму і кардамон, знову накрити рушником і дати тісту набухнути. Форми встелити пергаментом і змастити маргарином, викласти в них тісто, заповнюючи їх не більш як наполовину. Коли підніметься до верху форми, змастити збитим яйцем. Випікати до золотистого кольору близько години на малому вогні.

МЕДОВА

Серед її складників немає цукру, лише мед. Крім того, запропонована в рецепті ідея сподобається тим господарям, у кого не всі домочадці полюбляють випічку з родзинками

Інгредієнти: для опари – 20 г свіжих дріжджів, 60 мл теплої води, 1 ст. л. меду, 50 г борошна; для тіста – 0,5 кг борошна, 4–5 ст. л. меду, 7 яєць, 2 ч. л. лимонної цедри, 100 г вершкового масла кімнатної температури, 1/4 ч. л. солі, 150 г ізюму.

Приготування. Для опари розчиняємо дріжджі в теплій воді з медом, додаємо борошно і перемішуємо. Залишаємо на 40–60 хвилин при кімнатній температурі, поки опара не подвоїться в об'ємі. З борошна, меду, злегка збитих яєць, опари, солі та цедри замішуємо однорідне тісто і залишаємо його на 30 хвилин. Далі додаємо нарізане шматочками вершкове масло, ще раз вимішуємо і ставимо в теплом місці, щоб підходило приблизно 1,5–2 години. Упродовж цього часу 2 рази трохи обминаємо тісто. Розмочені родзинки злегка відтискаємо, додаємо 1 ст. л. борошна і перемішуємо. Коли тісто підрухається, ділимо його на частини. Кожну розтягаємо руками в прямокутник завширшки приблизно в третину висоти формочки, в якій випікатимуться паски. Посипаємо родзинками, згортаємо рулет і ставимо у форму на торець. Трохи притискаємо і залишаємо, поки збільшиться вдвічі. Змащуємо жовтком і ставимо в попередньо розігріту до 200 градусів духовку. Випікаємо 25–30 хвилин. Готові пасочки посипати пудрою.

АПЕЛЬСИНОВА

Завдяки цьому сонячному фрукту паска набуває і яскравого забарвлення, й особливого запаху

Інгредієнти: 300 г борошна, 1 пакетик дріжджів сухих швидкодіючих, 150 мл молока, 1 апельсин, 100 г цукру, 1 яйце, 140 г масла вершкового, 75 г родзинок, 30 г мигдалю, дрібка солі.

Приготування. У теплом молоці розчиняємо дріжджі, додаємо трохи борошна, добре перемішуємо. Накриваємо миску чистим вологим кухонним рушником, ставимо в тепло на 1 годину. Великий апельсин очищаємо від цедри і відтискаємо сік. В окремій мисці змішуємо борошно, сіль, яйця, розтерті з цукром, і розтоплене масло. Вливаємо апельсиновий фреш, дріжджову закваску, ретельно вимішуємо і залишаємо в теплі ще на годину. Родзинки промиваємо і заливаємо коньяком (або теплою водою) на 5 хвилин. Додаємо в тісто і добре перемішуємо. Форми для випічки змащуємо, на дно викладаємо мигдаль, зверху – на третину заповнюємо тістом, накриваємо рушником хвилин на 20–25, щоб піднялося. Випікаємо паски в розігрітій до 180 градусів духовці близько 45 хвилин. Виймаємо з форми трохи охолодженими. Готову паску прикрашаємо глазур'ю (1 охолоджений білок збиваємо, поступово додаючи півсклянки цукрової пудри). Наносимо глазур на паски і залишаємо підсохнути.

СИРНА

У багатьох родинах вона стала таким же невід'ємним атрибутом Великодня, як і класична паска

Інгредієнти: 1 кг сиру, 250 мл вершків, 5 яєць, 2 склянки цукру, 250 г вершкового масла, 100 г родзинок, 100 г волоських горіхів, 50 г цукатів, 1 пакетик ванільного цукру, 1 лимон.

Приготування. Відокреміть жовтки від білків і збийте. У збиту жовткову масу додайте вершки, перемішайте і доведіть до кипіння на водяній бані. Постійно помішуйте і слідкуйте, щоб не підгоріло. Охолодіть. Горіхи обсмажте на сухій пателі або в духовці. Ізюм промийте і просушіть. Натріть цедру лимона. В остиглу яєчно-жовткову масу втирайте сир та вершкове масло. Туди ж додайте горіхи, родзинки, лимонну цедру і ванільний цукор. Все добре вимішайте. Спеціальну форму застеліть двома шарами вологої марлі і викладіть у неї приготовлену суміш. Поставте в холодильник під гніт мінімум на 12 годин, щоб витекла зайва рідина і сирна паска набула форми. Прикрасьте цукатами.

ДО РЕЧІ

- Всі продукти для приготування паски (крім білків для глазурі) необхідно заздалегідь (як мінімум за годину) дістати з холодильника.
- Здобне тісто любить тепло, тому стежте, щоб не було протягів.
- Дуже важлива кон-

систенція тіста: воно має бути не надто рідким і не загустим, при різанні ножом тісто не повинно до нього прилипати.

- Аби перевірити, чи добре підрухалося тісто у формах, злегка натисніть пальцем: якщо відпружинить – пора пекти, якщо слід залишається – нехай ще постоїть.

● «Гарбуз із секретом»

«До 5-ї ранку син сидів над вашим завданням — і розгадав!»

Уявляєте, на якому ми сьомому небі, коли чуємо такі слова. Або інші: «Знаєте, для нас більший азарт завдання з «Цікавої газети» розгадати, ніж 100 гривень отримати. Сам процес заводить!» Так і хочеться сказати: «Хай живе «Гарбуз із секретом»! І – слава читачам!»

Грицько ГАРБУЗ

Але не тільки задоволення, а й невеличке розчарування отримали ми, підсумовуючи 10-й тур. Але спочатку нагадаємо його завдання.

«ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 10 (2018)

Красива, небезпечна, необхідна, хоч має ще більш популярного — за кількістю людей, хто в нас ним користується — замітника. Тому зустрічається не в кожній хаті, як її замітник, але є майже в кожному продуктовому чи промисловому супермаркеті.

У зв'язку з технічним прогресом має іншу назву, ніж її попередник за часів середньовіччя чи Богдана Хмельницького, але призначення її залишається те саме, що й було, відколи зародилося людство. Хоч зустрічається і сучасний варіант зі старою назвою...

До речі, невід'ємна частина її попередника раніше асоціювалась із одним волинським містом, а ще більше — із футбольним клубом на берегах великої ріки, що протікає у трьох країнах і який деякий час про себе гучно заявляв...

Але особливу славу «предку» захованого в гарбузі предмета принесла інша історія. Була одна героїня, бабуся якої зна-

Бо це запитання вважали відносно легким, тому дуже здивувалися, що отримали тільки 5 правильних відповідей. Тепер слово-відгадка «запальничка» багато кому з вас буде снитися...

Але і серед них двоє щасливчиків отримають по 100 гривень завдяки жеребкуванню, яке провів приватний підприємець із Луцька Сергій Іскарєв. Це — **Роман ГАЄВСЬКИЙ** із Нововолинська (трубку взяв його тато Володимир: «Повідомлення надсилали з мого номера, але розгадав завдання син Роман. Він аж до 5-ї ранку думав над вашим запитанням! Розклав його по тезах. А вранці каже: «Тату, дивись, є!» Мій Роман — студент кафедри дизайну Львівського національного лісотехнічного університету) і **Ольга ВЕКЕРИК** із села Новий Двір Турійського району (її мама Раїса сказала: «Відповідь знайшла донька, в якій пазли почали складатися від казки «Кресало» Андерсена... А я у вас реп'яха відгадала! Знаєте, для нас більший азарт завдання з «Цікавої газети» розгадати, ніж 100 гривень отримати. Сам процес заводить!»).

Дякуємо за старання і за любов до нашого конкурсу!

Переможцям нагадуємо, що мають надіслати в редакцію копію першої та другої сторінок паспорта, а також ідентифікаційного коду. І даємо нове завдання — тепер точно легке, щоб ви потім не говорили про нещасливе число — тринадцять...

«ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 13 (2018)

«Время і Стекло»... Підлітки тепер під них шаленіють. Коли перший сплунув, друге вирішили замінити на цей предмет, при виготовленні його насамперед була думка про людей, пов'язана з тваринами або рослинами. Уявляємо, що тепер думає на тому світі чоловік, котрий запатентував цей винахід трохи більше двохсот років тому: «Який додатковий прибуток міг би мати, коли б знав, що у нього можна це помістити?»...

Он мудрі і багаті швейцарці зараз перетворили його на модну ходову штучку. А вже чим по-особливому славиться ця країна? Отож бо й воно. Найбільш охоче гребе цей товар Китай із його багатомільйонними містами у «тумані»...

Але китайці, росіяни чи англійці навіть не можуть уявити, як у XXI столітті і мільйони українців пережили неймовірні відчуття, пов'язані з тим, що міститься всередині цього предмета. Іноземці ж так не любили, так не зачарувувались і їхню душу не кидали «просто так»...

Так. Цей предмет з'явився у нас у час небувалого, але доволі короткого триумфу тих, на кому катаються без коліс. Хоча про «колеса» у їхніх прихильників стільки наговорила Людмила Саничівна! Вона на дух не сприймала тих, чийї тусовці щиро заздрили найпалкіші фани Рууда Гуллита, Руда ван Ністельройя чи Едвіна ван дер Сара. А якби сприйняла, може, все пішло б по-іншому навіть в її особистому житті. Тому нас цікавить, щоб ви вказали не так сам предмет, котрий ми заховали, а те, що знаходиться всередині нього.

Цікаво, як би повели себе автори і герої книжки «Троє в човні, не рахуючи собаки» чи фільму «Спортлото-82», коли б знали, що вміст буває ще й такий... Але, гадаємо, в СРСР такі сценарії просто заборонили.

Що міститься всередині предмета, який ми заховали в гарбузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 10 квітня тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775** (наприклад: «Відро», «Три яблука»).

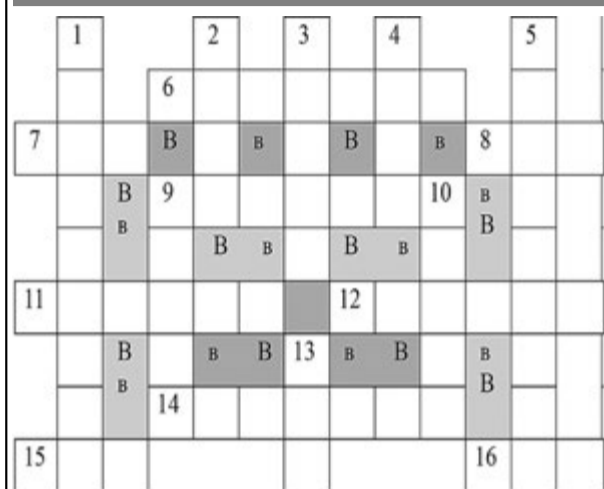
Увага: з одного номера можна відправити лише одне sms! Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграві призів 200 гривень, якщо правильних відповідей буде більше двох.

А ще спеціальний приз — 150 гривень — отримає той, хто в листі на поштову адресу (**43 025, Луцьк, просп. Воли, 13**) чи електронну (**tsikava.gazeta@gmail.com**) найяскравіше опише, як шукав чи шукали правильну відповідь.

До зустрічі!

Кросворд «В» (усі слова починаються з літери В)

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 6. Вкладка (тех.). 7. Військово-диригентський університет. 8. Окрик, яким підганяють коней. 9. Він міг перетворюватися на вовка (князь Полоцький – слов'ян. міф.). 11. Потужний водний потік у гірських породах. 12. Незалежна громадсько-політична газета (Луцьк). 14. «Там помішав Господь мову всієї землі» (Бт. 11,9). 15. Товсті нитки з клоччя. 16. Листяне дерево із нерівнобічними листками.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Ласкаво до слова виделка. 2. Або укіс. 3. Гуталін. 4. «Зброя» Ляшка. 5. Жінка-войовник. 9. Сила влади, авторитету. 10. Кулька з оперенням для гри в бадмінтон. 13. Вода, що рухається по колу.

Склав **Ярослав РОЙКО, м. Луцьк.**

Відповіді – у наступному номері

SUDOKU

Правила нескладні: заповніть порожні клітинки цифрами від 1 до 9 так, щоб у кожному рядку і кожному стовпчику не було двох однакових цифр.

	4			6	9		1
				4	7		
		2					4
	5						9
	9			8			1
7							8
	8					1	
			4	6			
1	7	5					6

Склав **Леонід МАНЧИНСЬКИЙ.**

Відповіді на кросворд SUDOKU, опублікований 23 березня

1	5	9	6	4	7	3	8	2
6	4	2	8	5	3	7	9	1
8	3	7	1	9	2	4	5	6
2	7	6	4	3	5	9	1	8
5	8	4	2	1	9	6	3	7
3	9	1	7	6	8	2	4	5
9	2	8	5	7	4	1	6	3
7	6	3	9	8	1	5	2	4
4	1	5	3	2	6	8	7	9

Відповіді – у наступному номері «Цікавої газети»

Усміхніться!

:)) :)) :))

Учора на шаленій швидкості машина прокурора врізалася в приміщення бібліотеки. Винуватцем ДТП названо будівлю книгозбірні, що несподівано постала на дорозі автівки.

:)) :)) :))

Справжній чоловік – це той, який каже: «Кохана, ти чудово припаркувалася. Цей «Лексус» все одно потребував ремонту, та й кіт цей уже був мертвий, а ця ялинка виросла на дорозі і її давно слід було зрубати».

:)) :)) :))

Менеджер із продажу – це не продавець. Це працівник магазину, який простим запитанням до відвідувачів – «Може, вам допомогти?» – розганяє тих, хто зайшов просто погрітися.

:)) :)) :))

— Як ваш новий начальник?
— Строгий, але справедливий: якщо спочатку покарає, то потім причину обов'язково знайде.

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Фото f.ua.

«Подивимось на світ очима чоловіка?»

Хочете не сваритися з дружиною — подаруйте їй сонцезахисні окуляри!

Прикмети, повір'я та забобони про презенти

Закінчення.

З попереднього номера за 23 березня ви дізналися, що не можна дарувати — «Не даруйте чоловікові шкарпетки — краще хай це зробить ваша свекруха».

А сьогодні поговоримо про те, що все ж таки можна дарувати. Хоча таких пунктів, на диво, дуже мало.

ОТОЖ П'ЯТІРКА ПРЕЗЕНТІВ НА ЩАСТЯ:**ПОДУШКА**

Подушки потрібно дарувати парою, щоби приносили в будинок гармонію, достаток.

КИЛИМ

Як подарунок він принесе новому господареві успіх у будь-якій справі.

СКАТЕРТИНА

Такий презент зміцнює дружній зв'язок між одержувачем і дарувальником.

СОНЦЕЗАХИСНІ ОКУЛЯРИ

Ця прикмета стосується більше

одружених чоловіків. Якщо вони піднесуть такий презент дружині, то зменшать кількість сварок у домі. Через окуляри дружина зможе подивитися на світ очима чоловіка.

РУЧКА

Її варто презентувати керівнику. Прийнято вважати, що так він буде більше слухати дарувальника.

Головне — це робити подарунок від душі!

ПРИКМЕТИ ДАРУВАННЯ:

● Після заходу сонця не можна дарувати гроші. Це до злиднів дарувальника, але не одержувача. У крайньому випадку потрібно покласти такий подарунок на стіл, але точно не давати в руки. Грошовий презент краще робити вранці та вдень.

● Заборонено передаровува-

ти подарунки. Перш за все — це негарно, і енергія «повторного» презенту погіршується.

● Подарунки не можна передавати через поріг, обов'язково необхідно увійти в будинок.

● Їх не можна презентувати напередодні дня народження. Але якщо так сталося, вручений подарунок не потрібно розпаковувати. Нехай він полежить до дня свята.

● Квіти необхідно дарувати в непарній кількості. Закоханим слід уникати букетів жовтого кольору. Кажуть — вони до розлуки.

Завершуючи розповідь про прикмети: вищевикладене — просто цікаві елементи культур різних народів. І в першу чергу, звичайно, нашої. Наукової основи під усім цим немає. Тому вірити чи ні — справа особиста. Більшість сучасних людей прикмети вважають пережитком минулого. І впевнені, що головне — це робити подарунок від душі! Мабуть, це дійсно найважливіше, незалежно від того, вірите ви в прикмети чи ні.

● ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Для чого все було?

Монолог жінки у поїзді

Скільки разів я ладна була вмерти від нерозділеної любові до кожного з них, а тепер вже не пам'ятаю ні імен їхніх, ні облич... Тепер мені вже дивно, що колись так пристрасно, безвихідно, відчайдушно кохала. Життя моє тоді не мало іншого сенсу, ніж любити і страждати. Я ходила у тумані власного болю. Але кого кохала?

Вікторія ТОРОН, інтернет-видання «Поетичні майстерні»

Я не можу виразно пригадати жодного. Коли читаю пристрасні рядки свого щоденника, у яких замість імені стоїть «він» (тоді була впевнена, що все життя, до останнього подиху, пам'ятатиму, хто це такий), не можу сказати, про кого, власне, йшлося. Якись невиразні тіні пропливають у спогадах, убогі обставини знайомства, які тоді, багато років тому, здавалися мені такими значущими, а насправді не значили нічого.

І стосунків не було ніяких. Не було нічого того, що я собі надумала, — ні знаків уваги, ні якихось особливих поглядів, ні багатозначних слів... Навіщо тоді було відчуття велетенського значення того, чого насправді не було?

Я знаю дружин, які колись різали вени на руках через своїх зрадливих чоловіків. Тепер вони повертаються додому із дач або городів в оточенні дітей та онуків, спокійні, заклопотані буденними справами, байдуже переступають через ноги розповнілого, напівлежачого перед телевизором «глави сімейства» — причини колишніх своїх страждань, і нічого не озивається у їхній душі. Вони мають свій світ — світ обов'язків і всього пережитого, яке лежить купкою попелу у найдальшому куточку пам'яті — вони й самі забули де...

Я пригадую обличчя дівчини в траурній рамці. Гордість інституту, вона після складання останнього випускного іспиту отруїлась через нерозділене кохання. Виходить, це теж нелегко — дочекатись, коли у твоїй душі з'явиться власна купка попелу. Не всім це вдається...

І знову я думаю: для чого все це було? Я не про те, що ті, кого ми кохали, були не гідні нашої любові. Хто гідний, хто не гідний — кому про це судити? Я про інше: для чого була ця ілюзія неможливості жити без кохання — трагічного, уявного, хоч

якогось? Скільки нас втрачало притомність і глузд від задушливої безвиході почуття до того (тієї), хто насправді ніколи не був (не була) людиною «з нашої планети», і в глибині душі ми це знали? Знали, але тоді це якось не мало значення. Неможливо було жити без ілюзій у тому звуженому спектрі напівсвідомості, де нестерпно яскраві кольори, нестерпно гарячі бажання, і під корою звичності — збурений шал стихій...

О, я не шкодую за роками, коли, скоряючись невідомій силі, ліпши із повітря бентежні образи, наповнюєш чеканням кожну мить — навіть не порушиш дерева за вікном, а вм'ятина від коханої голови на подушці (зупинявся проїздом на одну ніч і спав у сусідній, прохідній, кімнаті) здається священною, інтригуючою і приголомшливою, як одкровення Господне. Що лишилось? Старі записи в щоденнику, які давно втратили конкретність і подібність до кого б не було, недовір-

Для чого була ця ілюзія неможливості жити без кохання — трагічного, уявного, хоч якогось?

лива пам'ять про сліпучу яскравість і інвалідизуючу вузькість світобачення, яке не несло ні справжньої радості, ні глибокого прозріння.

Минає час, і ми, колишні подруги, повертаємося зі своїх довгих мандрів у країні палких ілюзій. Повертаємося з винуватим виглядом, відновлюючи старі зв'язки, питаючи «а пам'ятаєш?» і дякуючи за кожну дрібницю, за яку б раніше не дякували. Ми тепер усі такі подібні — із купкою попелу у кожній в душі (подробіці не цікаві), із недовірою до всього, що видається надто гарним, щоб бути правдою, і ще — із дорослими дітьми.

Чи не для цього все було?

Читайте нас тричі на тиждень!

ВІВТОРОК —
«Волинь-нова»
(16 сторінок);

ЧЕТВЕР —
«Волинь-нова»
(24 сторінки);

П'ЯТНИЦЯ —
«Цікава газета
на вихідні» (16 сторінок).

А на сайті - volyn.com.ua - цілодобово!